

Pridiga
Williama Marriona Branham
“... v dneh glasu ...” Raz. 10,7

Pergamska cerkvena doba
Razlaga sedmih cerkvenih dob

Uvod

Izredna služba Williama Branhama je bil odziv Svetega Duha na svetopisemske prerokbe iz Malahije 4,5-6, Luka 17,30 in Razodetja 10,7. To poslanstvo je vrhunec mnogih drugih prerokb Svetega pisma po vsem svetu ter nadaljevanje dela Božjega Duha v tem zadnjem času. To poslanstvo je bilo prerokovano v Svetem pismu, da pripravi ljudi za drugi prihod Jezusa Kristusa.

Molimo, da bi natisnjena Beseda postala zapisana v vašem srcu, ko v molitvi prebirate to sporočilo.

Zvočne in prepisane različice so kot 1100 pridigami, ki jih oznanja William Branham, so na voljo za brezplačno nalaganje in tiskanje v več jezikih na naslovu

www.messagehub.info

Veprav so bili vloženi vsi napor, da se zagotovi zanesljiv prevod, se za najbolj natančen posnetek pridige obrnite na izvirno angleško avdio datoteko.

To delo je mogoče kopirati in razdeljevati tako dolgo, dokler je kopirano v celoti in se ne sme spreminjati, deli se brezplačno.

imenu je poznana. Abram je bil spremenjen v Abrahama, Saraja v Sarah, Jakob v Izraela, Simon v Petra in Savel v Pavla. Ta imena so ali povzroila spremembo ali so dana zaradi spremembe. Šele takrat, ko je Gospod spremenil Abram in Sarajo njuna imena, sta bila pripravljena prejeti prihajajočega sina. V Jakobovem primeru je on moral zmagati in takrat je bil imenovan knez. V primeru Simona in Savla, ko sta prejela Gospoda, je prišla njuna sprememba. In tudi danes je vsak od nas resni nih vernikov imel spremembo v imenu. Mi smo kristjani. To ime je skupno nam vsem. Toda nekega dne bomo imeli drugo spremembo, zagotovo bomo prejeli novo ime. Lahko bi bilo, da je to ime bilo naše resni no in izvirno ime, zapisno v Jagnjetovi Knjigi Življenja pred stvarjenja sveta. On pozna to ime, toda mi ne. Nekega dne ga bomo po Njegovi dobrohotnosti prav tako tudi mi spoznali.

Bel kamen ek, kako lepo! Poglejte še eno sliko svetega, ki za svoje preizkušnje na zemlji, prejema plačilo iz Božje roke. Veste, po Konstantinu je lažna cerkev lahko s svojo roko posegala v državno blagajno in s tem zgradila lepe zgradbe, polne lepih kipov. Ti kipi, izdelani iz belega marmorja, so bili pravzaprav rimski maliki, preimenovani v svetnike. Cerkve in njihova oprema so bile izredno lepe, kot se to vidi tudi danes. Toda Bog ni bil v njih. Kje je bil Bog? Bil je s Svojimi svetimi, v neki mali hiši ali votlini ali v nekem divjem planinskem področju, kjer so se skrili pred lažne cerkve. Niso imeli lepih stavb, zborov oblečenih v toge, lepih oblek in drugih posvetnih atrakcij. Toda sedaj je v tej posebni obljubi resni nim vernikom vseh dob Bog razglasil, da jim bo dal nagrado velike lepote in večne trajnosti. Naj bogati omalovažujejo siromašne. Naj darujejo velike vsote cerkvi, da lahko ona s svoje strani izkaže priznanje darovalcu, postavljajo javno vidne marmorne spominske plošče ali kakšen kip njim v čast, da bi lahko vsi ploskali. Nekega dne bo Bog, ki vse vidi in vse ve, še enkrat dal priznanje vdovi, ker je dala vse svoje, pač pravzaprav sta bila to samo dva novičarja, a On sam jo bo nagradil z nebeškim zakladom.

Da, skrita mana in novo ime v belem kamenku. Kako je dober naš Gospod, da nas tako udovito nagrajuje, pravzaprav tega nismo zaslužili. O, vedno želim biti pripravljen izpolnjevati Njegovo voljo in zbirati zaklade v nebesih.

Pergamska cerkvena doba

Razodetje 2, 12 - 17

»Angelu Cerkve v Pêrgamu piši:

»To govori On, ki ima ostri dvorezni meč. Vem, kje prebivaš: tam, kjer ima Satan svoj prestol. Vendar se držiš Mojega Imena in nisi zatajil vere Vame niti v dneh, ko je bil Antípa, moj zvesti pri evalec, umorjen tam pri vas, kjer domuje Satan. Toda nekaj ti moram očitati: pri sebi imaš ljudi, privržence Bileámovega nauka. Ta je učil Baláka zavajati Izraelove sinove v greh, jesti malikom žrtvovane jedi in ne istovati. Prav tako imaš tudi ljudi, ki sledijo nauku nikolajevcev, katerega Jaz sovražim. Pokesaj se torej! Če pa se ne boš, bom prišel prav kmalu k tebi in se bojeval proti njim z mečem Svojih ust. Kdor ima uho, naj prisluhne, kaj govori Duh cerkvam. Zmagovalcu bom dal od skrite mane. Dal mu bom tudi bel kamen ek in v kamenku bo napisano novo ime: tega ne pozna nihče, razen tistega, kdor ga prejme.«

PERGAM

Mesto Pergam (antično ime) je bilo namešeno v Miziji, v namakalnem področju treh rek in je bilo z eno od teh povezano z morjem. Opisano je kot najslavnejše azijsko mesto. To je bilo mesto kulture z drugo največjo knjižnico, takoj za tisto v Aleksandriji. Pa vendar je bilo to mesto velikega greha, prepušeno razvratnim obredom, češ enju Aesculapiusa, ki so ga astili v obliki žive kače, ki je bila namešena in hranjena v templju. V tem lepem mestu z namakanimi nasadi, javnimi sprehajališči in parki, je živela majhna skupina zvestih vernikov, ki niso bili zaslepljeni z zunanjo ugledno lepoto in ki jim je bilo satansko češčenje, ki je zajelo to mesto, odvratno.

DOBA

Pergamska doba je trajala približno tristo let, od leta 312 do leta 606 po Kristusu.

GLASNIK

Z uporabo našega od Boga danega pravila za izbiro glasnika posamezne dobe, izbiramo takšnega, katerega služba je bila najbližja službi prvega glasnika Pavla. Brez omahovanja razglasimo, da je Martin pergamski glasnik. Martin je bil rojen leta 315 na Madžarskem, vendar je za naša svojega

življenja deloval v Franciji, v okolici Toursa, kot škof. Umrl je leta 399. Ta veliki svetnik je bil stric drugega udovitega kristjana, svetega Patrika iz Irske.

Martin se je spreobrnil h Kristusu, ko je gradil kariero kot profesionalni vojak. Ko je še bil gore v tem poklicu, se je zgodil zelo neverjeten udež. Zapisano je, da je nek bera ležal bolan na mestni ulici ravno tam, kjer je bil Martin na dolžnosti. Bera je težko prenašal zimski mraz, ker je bil zelo slabo oblečen. Nih e ni bil pozoren na njegove potrebe, dokler ni prišel Martin. Ko je videl stisko tega reveža in glede na to, da ni imel dodatnega oblačila, je slekel svoj plašč, ga s svojim mečem prerezal na dve in s polovico ovil loveka, ki je zmrzoval. Poskrbel je zanj najbolje, kot je lahko in potem odšel po svojih poteh. To no se mu je Gospod Jezus prikazal v viziji. V njej je On stal kot bera, ovit s polovico Martinovega plašča. Spregovoril mu je in dejal: »Eprav je samo spreobrnjenec, me je Martin odel v svoj plašč.« Od takrat naprej je Martin s vsem svojim srcem nadaljeval s služenjem Gospodu. Njegovo življenje je postalo niz udežev, ki so manifestirali Božjo moč.

Potem ko je zapustil vojsko in postal vodja v cerkvi, je zavzel zelo borbeno stališče proti malikovalstvu. Posekal je gaje, razbil kipe in porušil oltarje. Ko se je zaradi svojih del soočil s pogani, jih je izzval na skoraj enak način, kot je Elija Baalove preroke. Ponudil se je, da ga zvežejo ob deblo drevesa z njegove spodnje strani, tako da bi ga ob podiranju deblo zmečkalo, razen če ne posreduje Bog in debela med padanjem ne obrne. Prebrisani pogani so ga zvezali ob drevo, ki je raslo na strmini hriba, prepričani da bo naravna sila gravitacije povzročila padec drevesa tako, da ga bo deblo stisnilo. Ravno v trenutku, ko je drevo začelo padati, ga je Bog preusmeril naokrog v hrib, kar je bilo v nasprotju z vsemi naravnimi zakoni. Ko je deblo padlo na nekatere od poganov in jih zmečkalo, so se razbežali.

Zgodovinarji so priznali, da je vsaj v treh primerih obujal mrtve z vero v ime Jezusa. V nekem primeru je molil za mrtvega otroka. Zleknil se je za otroka, podobno kot Elizej in molil. Otroku se je vrnilo življenje in zdravje. V nekem drugem primeru je bil poklican, da bi molil za brata, ki so ga v času velikega preganjanja vodili v smrt. Preden je mogel priti do ubogega loveka, je bil ta že mrtev. Obesili so ga na drevo. Telo je bilo brez življenja in oni so mu izstopile iz oči esnih votlinic. Toda Martin ga je spustil na tla in ko je molil, se je v loveka vrnilo življenje in vrnjen je bil k svoji veseli družini.

Martin se nikoli ni bal sovražnikov, ne glede na to, kdo so bili. Nekoč je odšel k hudobnemu carju, da bi se z njim osebno soočil, kajti bil je odgovoren za smrt mnogih z Duhom izpolnjenih svetnikov. Car ga ni hotel poslušati, zato je Martin odšel obiskat carjevega prijatelja, nekega Damasa, okrutnega rimskega škofa. Glede na to, da je bil škof tako-imenovani kristjan lažne trte, ni hotel posredovati. Martin se je vrnil v palačo, vendar so bila vrata zaklenjena in niso pustili, da bi vstopil. Ulegel se z obrazom navzdol pred

hrana. Bilo je presenetljivo, kako so jih te male kroglice hrane, držale v popolnem zdravju. Nih e ni zbolel. Ona je bila vse, kar so potrebovali. Ko so naredili skrinjo, so v njo vstavili nekaj mane. Zatem so skrinjo postavili izza zavese in samo veliki duhovnik bi si upal pristopiti in tedaj je moral imeti žrtevno kri. Kruh iz nebes, ki ga je simbolizirala mana, je nekega dne prišel z nebes in postal Življenje za vse tiste, ki verujejo Vanj. Dejal je: »Jaz sem kruh življenja. Jaz sem živi kruh, ki je prišel iz nebes, kdo bo jedel od tega Kruha bo živel vekomaj.« Ko je On odšel, nam je zapusti Svojo Besedo: »lovek ne bo živel samo od kruha, ampak od vsake Besede, ki prihaja iz Božjih ust.«

Njegova Beseda je bila kruh. Bila je popolna mana, po kateri, če lovek živi, nikoli ne bo umrl. Toda kmalu po smrti očetov se je zdelo, da nih e ne ve natančno ne resnice in kmalu je bilo videti, da je ta mana postala ljudem skrita. Toda v vsaki dobi je Bog po razodetju začel vračati to, kar je bilo skrito, dokler v tem zadnjem dnevu, v skladu z Razodetjem 10, 7, ne pride prerok in odkrije vseh skrivnosti in takrat bo prišel Gospod. Pravim torej, v vsaki dobi so preroki prejeli skrito resnico. Toda niso je prejeli samo zase. To je tako kot takrat, ko je bilo odpuščanje zahtevano, da množico pogostijo s kruhom in ribami. Jezus jim je dal razlomljeno hrano, a oni so jo po vrsti dajali ljudem. Bog daje svojo skrito mano zmagovalcu. Druga e ne more biti. On ne bi odprl svoje zakladnice tistim, ki s prezirom odbijejo to, kar je že odkrito.

To, kar sem govoril o glasniku vsake dobe, ki prejema od Boga nekaj od izvirne resnice Binkošti, je tipizirano v Stari Zavezi, kjer je Mojzesu ukazano, da naj zbere tri in pol pinte (3,5 pinte znaša nekaj več kot 1,5 litra – prev.) mane, in jo postavi v zlato posodo izza zavese Najsvetejšega. Tja je lahko vstopil s krvjo žrtve veliki duhovnik vsake generacije. Takrat je lahko vzel mali del ek te mane (ker se ona ni pokvarila), ki je bila del izvirne in jo pojedel. Torej, v vsaki dobi je Gospodovemu glasniku za to dobo bilo dano Božje razodetje za to dolga obdobja. Ko je glasnik razsvetljen z resnico, bi to resnico prinesel ljudem in tisti, katerih ušesa so bila odprta za Duha, bi slišali to resnico, jo verovali in jo živeli.

Torej, prav tako obstaja misel o bodočem uživanju skrite mane. Mislim, da bo to vedno sodelovanje v razodevanju Jezusa Kristusa v ve njih dobah, ki prihajajo. Kako bi sicer lahko prišli spoznavati neraziskano bogastvo Njegove lastne Biti? Vse, po čemer smo hrepeneli, vsa naša neodgovorjena vprašanja, vse to bo odkrito. To bomo prejeli od Kristusa, Življenja našega. O, v asih mislimo, da smo tu spodaj spoznali nekaj o Njem in o Njegovi Besedi in to je tako dobro in nas veseli, toda nekega dne, ko se naša telesa spremenijo, bosta ta Beseda in On postala nekaj, o čemer nismo nikoli niti sanjali, da je mogoče.

On prav tako pravi, da bo dal zmagovalcu beli kamen ek, a v kamen ku (ne na) novo ime, ki ga pozna samo lastnik. Torej, ideja o novem

od vas spominja, ko sem dejal, da sem se vedno bal umreti, da se ne bi sre al z Gospodom in da On ne bil zadovoljen z mano, ker sem Ga tolikokrat izneveril. Nekega jutra, ko sem ležal v postelji, sem razmišljal o tem in nenadoma sem bil vzet v zelo nenavadno vizijo. Pravim, da je bila nenavadna, ker sem imel na tiso e vizij in niti v eni se mi ni zdelo, da zapuš am svoje telo. Toda v tej sem bil vzet in ko sem se ozrl, da bi videl svojo soprogo, sem videl svoje telo, kako leži zraven nje. Zatem sem se znašel na najlepšem kraju, ki sem ga kdajkoli videl. To je bil raj. Videl sem množice najlepših in najsre nejših ljudi, ki sem jih kdajkoli videl. Bili so videti tako mladi – približno 18 do 21 let starosti. Med njimi ni bilo sivih las, niti gub, niti bilo kakšne deformacije. Vse mlade žene so imele lase do pasu, a mladeni i so bili tako lepi in mo ni. O, kako so mi zaželeli dobrodošlico. Objemali so me in me imenovali za svojega dragega brata in nenehno govorili, kako so veseli, da me vidijo. Ko sem se vprašal, kdo so vsi ti ljudje, je nekdo zraven mene dejal: »To so tvoji ljudje.«

Bil sem tako presene en, da sem vprašal: »Ali so to vsi Branhami?«

On je dejal: »Ne, to so tvoji spreobrnjenci.« Zatem je pokazal na neko damo in dejal: »Poglej to mlado damo, ki si jo nekaj trenutkov pred tem ob udoval. Imela je 90 let, ko si jo pridobil za Gospoda.«

Dejal sem: »O moj Bog, ko pomislim, da je to tisto, esar sem se bal.«

Ta lovek je dejal: »Mi tukaj po ivamo, medtem ko akamo na prihod Gospoda.«

Odgovoril sem: »Želim Ga videti.«

Dejal je: »Ne moreš Ga še videti, toda On bo kmalu prišel in ko pride, bo najprej prišel k tebi in boš sojen po Evangeliju, ki si ga pridigal, a mi bomo tvoji podrejeni.«

Dejal sem: »Ho eš povedati, da sem jaz odgovoren za vse te?«

Dejal je: »Za vse in za vsakega. Bil si rojen kot vodja.«

Vprašal sem ga: »Ali bo vsakdo odgovoren? Kaj je s svetim Pavlom?«

Odgovoril mi je: »On bo odgovoren za svoj dan.«

»Torej,« sem dejal, »jaz sem pridigal isti Evangelij, kot ga je pridigal Pavel.« A množica je vzkliknila: »Mi po ivamo na tem.«

Da, lahko vidim, da bo Bog dal posebno nagrado svojim glasnikom, ki so zvesto izvršili dolžnost, katero jim je On dodelil. e so sprejeli razodetje Besede za to dobo in zvesto pridigali v svojem dnevu ter živeli to, kar so pridigali, bodo prejeli veliko nagrado.

Torej, s to mislijo na umu, ponovno pogledajte to vrstico. »Dal vam bom skrito mano.« Mi vsi vemo, da je bila mana hrana angelov, bila je to, kar je Bog spustil na travo za Izraelce v asu njihovega tavanje. To je bila popolna

Gospoda in Ga prosil, da bi lahko vstopil v pala o. Zaslišal je glas, ki mu je naro il, naj vstane. Ko je to storil, je videl, da se vrata odpirajo sama od sebe. Stopil je na dvoriš e. Toda predrzni vladar ni hotel obrniti svoje glave, da bi govoril z njim. Martin je ponovno molil. Iznenada je iz sediš a prestola švignil ogenj, a nesre ni car je hitro pobegnil. Zagotovo, Gospod ponižuje ohole in povišuje ponižne.

Njegov žar v služenju Gospodu je bil tolikšen, da se je hudi mo no vznemiril. Sovražniki Resnice so najeli atentatorje, da bi ubili Martina. Prikradli so se v njegovo hišo in ravno takrat, ko so ga hoteli ubiti, se je postavil pred njih in nastavljal svoje grlo proti me u. Ko so sko ili naprej, jih je Božja sila nenadoma vrgla nazaj ez sobo. Tako mo no so bili zlomljeni v tej sveti in strašni atmosferi, da so se plazili po rokah in kolenih ter rotili za odpuš anje, ker so mu poizkušali vzeti življenje.

Ljudje, ki so tako o itno uporabljeni z Gospodove strani, prepogosto postanejo oholi. Toda z Martinom ni bilo tako. On je vedno ostal ponižen Božji služabnik. Nekega ve era, ko se je pripravljaj, da bi prišel za prižnico, je v njegovo delovno sobo prišel bera in prosil za nekaj obleke. Martin je napotil bera a k svojemu glavnemu diakonu. Bahati diakon mu je ukazal, naj odide. Zatem se je ta vrnil k Martinu. Martin je vstal, dal bera u svojo lastno lepo obleko in ukazal diakonu, naj mu prinese drugo obleko slabše kvalitete. Tisti ve er, ko je Martin pridigal Besedo, je Božja reda videla okrog njega blagi beli sijaj svetlobe.

On je zagotovo bil velik lovek, resni ni glasnik te dobe. Nikoli ni bil željan ni esar, razen ugoditi Bogu. Živel je zelo posve eno življenje. Nikoli ga ni bilo mogo e nagovoriti, da bi pridigal, preden ni molil in bil je v takšnem duhovnem stanju, da je vedel in znal predati poln Božji na rt, poslanem po Svetem Duhu z neba. Ve krat je ljudi pustil akati, medtem ko je sam molil za popolno gotovost.

Poznavanje Martina in njegove mo ne službe bi lahko nekoga zavedlo in mislil bi, da se je preganjanje svetih zmanjšalo. Toda ni bilo tako. Še vedno jih je hudi preko posredovanja hudobnežev uni eval. Bili so sežgani na grmadah. Bili so pritrtjeni z žebli na debla z obrazi navzdol, nad njih so spuš ali divje pse, tako da so psi trgali meso in revesje, puš ajo žrtve, da umirajo v strašnih mukah. Nerojene otroke so trgali iz nose nic in jih metali svinjam. Ženskam so rezali prsi in jih prisiljevali, da so stale vzravnano, dokler njihovi sr ni utripi niso iz rpali iz njih vse krvi in se zrušile mrtve. A tragedija je bila celo še ve ja, e pomislimo in ugotovimo, da to ni bilo delo zgolj poganov, temve so ga velikokrat povzro ili tako imenovani kristjani, ki so mislili, da delajo Bogu uslugo, uni ujo vse zveste vojake križa, ki so zastopali Besedo in pokornost Svetemu Duhu. Janez 16, 2: »Iz shodnic vas bodo izob ili; pride celo ura, ko bo vsak, kdor vas umori, mislil, da opravlja bogoslužno daritev.« Matej 24, 9: »Takrat vas bodo izro ali v stisko in vas

morili. Vsi narodi vas bodo sovražili zaradi Mojega Imena.«

Martin je bil resni no potrjen z znamenji in udeži, s silo Duha, kot glasnik tej dobi. Ne samo, da mu je bila podarjena velika služba, sam je bil vedno zvest Božji Besedi. Boril se je proti organizaciji. Upiral se je grehu na visokih mestih. Bil je branilec resnice v besedi in delu in živel popolno življenje krš anske zmage.

Nek življenjepisec je o njem napisal takole. »Nikoli ga ni nih e videl jeznega ali vznemirjenega ali žalujega ali nasmejanega. Vedno je bil eden in isti, in deloval je nekako nesmrtno, na svojem obrazu je nosil neke vrste nebeške radosti. Na njegovih ustih ni bilo nikoli ni esar razen Kristusa, v njegovem srcu ni bilo nikoli ni drugega, kot pobožnost, mir in usmiljenje. Pogosto je zaradi greha jokal, celo zaradi svojih kritikov, ki so ga takrat, ko je bil tih in odsoten, napadali z ka jimi usti in strupenimi jeziki. Mnogi so ga sovražili zaradi vrlin, ki jih sami niso imeli, jih niso mogli posnemati in na žalost, njegovi najbolj gore i napadalci so bili škofje.«

POZDRAV

Razodetje 2, 12:

»To govori On, ki ima ostri dvorezni me .«

Sporo ilo tretji cerkveni dobi toliko, da se še ni pojavilo. Tretji prizor odvijanja drame o »Kristusu sredi svoje cerkve« mora biti vsak as odkrit. Z glasom kot trobenta, Duh predstavlja Enega brez primere: »Tistega, ki ima ostri dvorezni me !« Kako je ta predstavitev popolnoma druga na od tiste, ko je Pilat predstavil Božje Jagnje, oble eno v posmehljiv škrlatni plaš , pretepeno in okronano s trnjem, govore : »Glejte vašega Kralja!« Sedaj oble en dostojno Kralja in okronan s slavo, stoji vstali Gospod: »Kristus – Božja sila.«

V teh besedah: »On, ki ima ostri dvorezni me ,« se nahaja še eno razodetje Božanstva. Spomnili se boste, da je bil On v efeški dobi opisan kot nespremenljivi Bog. V smirski dobi smo Ga videli kot ENEGA RESNI NEGA Boga in ob Njem ni bilo nikogar drugega. Sedaj obstaja v tej pergamski dobi nadaljnje razodetje Njegovega Božanstva, ki je opisano z Njegovo povezanostjo z ostrim dvoreznim me em, kar je Božja Beseda. Hebrejcem 4, 12: »Božja Beseda je namre živa in dejavna, ostrejša kakor vsak dvorezen me in zareže do lo itve duše in duha, sklepov in mozga ter presoja vzgibe in misli srca.« Efežanom 6, 17: »...in me Duha, kar je Božja Beseda.« Razodetje 19, 13 in 15: »Ogrnjen je v plaš , ki je bil namo en v krvi. Ime mu je Božja Beseda... Iz ust Mu sega oster dvorezen me .« Janez 1, 1-3: »V za etku je bila Beseda in Beseda je bila pri Bogu in Beseda je bila Bog. Ta (Beseda) je bila v za etku pri Bogu. Vse je nastalo po Njej in brez Nje ni

OPOZORILO

Razodetje 2, 16:

»Pokesaj se torej! e pa se ne boš, bom prišel prav kmalu k tebi in se bojeval proti njim z me em Svojih ust.«

Kaj drugega lahko On re e? Ali lahko Bog spregleda greh tistim, ki so zaman nosili Njegovo Ime? Obstaja samo ena pot, da se sprejme milost v asu greha, POKESAJ SE. Izpovej, da nimaš prav. Pridi k Bogu po odpuš anje in po Svetega Duha. To je Božja zapoved. Ne ubogati ga, pomeni smrt, ker On pravi: »Bojeval se bom z vami z me em Svojih ust.« Zver se je vojskovala s svetom, a Bog se bo bojeval z zverjo. Tisti, ki so se bojevali proti Besedi, bodo nekega dne spoznali, da se Beseda bori proti njim. Resna stvar je, nekaj dodati ali odvzeti od Besede. Kaj drugega bo s tistimi, ki so jo spremenili in naredili z njo, kar se jim je zahotelo, kot konec v smrti in uni enju. Toda Božja milost še vedno kli e: »Pokesaj se.« O, kako so ugodne misli kesanja. V svojih rokah ne prinašam ni esar, enostavno se držim Tvojega križa. Prinašam svojo žalost. Kesam se, ker sem to, kar sem in zato kar sem storil. Torej, to je kri, ni drugega, kot Jezusova kri. Za kaj se boste odlo ili? Za kesanje ali me smrti? Od vas je odvisno!

NAGRADA

Razodetje 2, 17:

»Kdor ima uho, naj prisluhne, kaj govori Duh Cerkvam. Zmagovalcu bom dal od skrite mane. Dal mu bom tudi bel kamen ek in v kamen ku bo napisano novo ime: tega ne pozna nih e, razen tistega, kdor ga prejme.«

Vsako sporo ilo, ki je namenjeno vsaki dobi, daje verniku spodbudo, ga hrabri, da bi bil zmagovalec in s tem nagrajen od Gospoda. V tej dobi Duh obljublja skrito mano in novo ime, ki je napisano v belem kamen ku.

Glede na to, da je vsako od teh sporo il namenjeno »angelu« - (loveškemu glasniku), pade nanj zelo velika odgovornost, kot tudi udovit privilegij. Tem ljudem Bog daje posebno obljubo, kot v primeru dvanajstih apostolov, ki sedijo na dvanajstih prestolih, da sodijo 12 Izraelovih rodov. Spomnite se, da je Pavlu bila dana posebna obljuba: tista o predstavitvi ljudi iz neveste Jezusu v njegovem dnevu. Drugo pismo Korin anom 11, 2: »Do vas namre utim Božjo ljubosumnost, ker sem vas kot isto devico zaro il z enim možem, Kristusom, da bi vas postavil predenj.« Tako bo z vsakim glasnikom, ki je bil zvest Besedi svojega asa in svoje dobe. Tako bo tudi v poslednjem dnevu. To bo ista posebna nagrada, ki je bila dana Pavlu. Mislim, da se ve ina

praznovali 21. decembra, ko se je slavil praznik boga sonca, so ga prenesli na 25. december in ga imenovali rojstni dan Božjega Sina. Toda mi vemo, da je On rojen v aprilu, ko se rojeva življenje in ne v decembru. Vzeli so praznik Astarte in ga preimenovali v velikono no slavljenje, v katerem se od kristjanov pri akuje, da slavi smrt in vstajenje Gospoda. Pravzaprav je bil to poganski praznik Astarte.

V cerkev so postavili oltarje in v njih postavili podobe. Ljudem so dali nekaj, kar so imenovali apostolsko verovanje, eprav tega v Svetem Pismu ne morete najti. U ili so ljudi eš enja prednikov in s tem naredili rimskokatoliško cerkev za najve jo spiritualisti no cerkev na svetu. V tej kletki so bile vse ne iste ptice. In imate protestante v njihovih organizacijah, ki po nejo isto stvar.

»... jesti malikom žrtvovane jedi.« Torej, jaz ne govorim, da to v resnici pomeni, da so dobesečno jedli meso, žrtvovano malikom. eprav je jeruzalemski koncil govoril proti temu, Pavel se s tem ni obremenjeval, ker je dejal, da maliki niso ni . To je bilo samo vprašanje vesti, razen ko je pohujševalo slabšega brata v veri. Takrat pa ni bilo dovoljeno. e nadaljujem, se to razodetje nanaša na pogane in ne na Jude, ker so to poganske cerkve. To vidim v isti svetlobi, kot besede Gospoda: » e ne jeste Mojega telesa in ne pijete Moje krvi, nimate življenja v sebi. lovek ne bo živel samo od kruha, temve od vsake besede, ki prihaja iz Božjih ust.« Vidite lahko, da beseda jesti pravzaprav pomeni sodelovanje v duhovnem smislu. Torej, ko so se ti ljudje klanjali podobam, prižigali sve e, uporabljali poganske praznike, izpovedovali svoje grehe ljudem (od esar vse pripada hudi evi religiji), so imeli delež s hudi em in ne z Gospodom. Bili so v malikovalstvu, pa to priznali ali ne. Lahko govorijo kar želijo, da so oltarji in kadila samo zato, da jih spomnijo na Gospodove molitve ali karkoli pa mislijo, da to pomeni. Lahko re ejo, da so molitve pred kipi samo zaradi poudarjanja, in ko se izpovedujejo duhovniku, pravzaprav v svojih srcih delajo to Bogu in ko jim duhovnik odpuš a, to po ne samo v Ime Gospoda, lahko re ejo karkoli, toda na ta na in sodelujejo v dobro znani babilonski Satanovi religiji in združili so se z maliki in storili duhovno prešuštvo, kar pomeni smrt. Oni so mrtvi.

Torej, cerkev in država sta bili poro eni. Cerkev se je združila z maliki. Mislili so, da je sedaj z državno mo jo izza sebe: »Kraljestvo prišlo in Božja volja je uvedena na zemlji.« Ni udno, da rimskokatoliška cerkev ne pri akuje vrnitve Gospoda Jezusa. Oni niso zagovorniki Tiso letnega kraljestva. Oni imajo svoje Tiso letno cesarstvo ravno tukaj. Papež vlada natanko sedaj in Bog vlada v njem. Ko bo po njihovem mnenju On prišel, bo to takrat, ko bodo pripravljena nova nebesa in nova zemlja. Vendar se motijo. Ta papež je glava lažne cerkve in Tiso letno kraljestvo zagotovo bo, toda ko bo to potekalo, njega ne bo v njem. On bo nekje drugje.

nastalo ni , kar je nastalo.« 1. Janezovo pismo 5, 7: »Trije namre pri ujejo na Nebu – O e, Beseda in Sveti Duh; in to troje je ENO.«

Sedaj lahko vidimo Njegovo povezanost z Besedo. ON JE BESEDA. To je, kdo On je. BESEDA V NJEGOVEM IMENU.

V Janezu 1, 1, kjer govori: »V za etku je bila Beseda,« koren, iz katere dobivamo naš prevod za »Besedo« je »Logos«, ki pomeni »misel ali zamisel«. To ima dvojni pomen: »misel« in »govor«. Torej, »izražena« misel je »beseda« ali »besede«. Ali ni to udovito in lepo? Janez govori, da je zamisel Boga bila izražena v Jezusu. In Pavel govori isto resni no stvar v Hebrejcem 1, 1-3: »Velikokrat in na veliko na inov je Bog neko govoril o etom po prerokih, v teh dneh poslednjega asa pa nam je spregovoril po Svojem Sinu (Logosu). Njega je postavil za dedi a vsega in po Njem je tudi ustvaril svetove. On je odsvit Njegovega veli astva in odtis Njegove Osebe, z Besedo Svoje mo i nosi vse. Potem ko je uresni il o iš enje od grehov, je v nebesih sédel na desno veli astja.« Bog je postal izražen v osebi Jezusa Kristusa. Jezus je bil popolni odtis Boga. Ponovno v Janezu 1, 14: »In Beseda je telo postala in prebivala med nami.« Sama Božja bit je postala telo in prebivala med nami. Veliki Bog – Duh, kateremu ni mogel pristopiti noben lovek, ki Ga ni videl noben lovek, niti Ga ne more gledati, je sedaj prišel v šotor telesa in prebival med ljudmi, izražajo polnost Boga. Janez 1, 18: »Boga nih e ni nikoli videl; edinorojeni Sin, ki je v O etovem naro ju, On Ga je objavil.« Bog, ki je neko manifestiral Svojo prisotnost v oblaku ali ognjenem stebru in loveška srca napolnjeval s strahom, je ta Bog, katerega bistvene lastnosti so postale znane z razodevanjem Besede skozi preroke, sedaj postal Emanuel (Bog z nami), objavljajo Sebe. Beseda »objaviti« je vzeta iz grškega korena, ki jo najve krat prevajamo kot razlago, kar pomeni temeljito objasniti in razjasniti. To je to, kar je storila živa BESEDA Jezus. Prinesel nam je Boga, ker je On bil Bog. Odkril nam je Boga s takšno popolno jasnino, da je Janez o Njem mogel re i v 1. Janezovem pismu 1, 1-3: »Kar je bilo od za etka, kar smo slišali (Logos pomeni govor), kar smo na svoje o i videli, kar smo opazovali in so otipale naše roke, to vam oznanjamo: Besedo Življenja. In Življenje se je razodelo in videli smo Ga. Pri ujemo in oznanjamo vam Ve no Življenje, tisto, ki je bilo z O etom in se nam je razodelo. Kar smo torej videli in slišali, oznanjamo tudi vam, da bi bili tudi vi v ob estvu z nami – in mi smo v ob estvu z O etom in Njegovim Sinom Jezusom Kristusom.« Ko je bil Bog resni no razodet, je bil izražen v telesu. »Kdor je videl Mene, je videl O eta.«

Torej, nemalo nazaj v Hebrejcih 1, 1-3 smo omenili, da je bil Jezus popoln odtis Boga. On je bil Bog, ki se je kot lovek izražal loveku. Vendar obstaja v teh verzih še nekaj drugega, kar se lahko opazi, posebno v verz 1 in 2. »Velikokrat in na veliko na inov je Bog neko govoril o etom po prerokih, v teh dneh poslednjega asa pa nam je spregovoril po Svojem Sinu.« Želim, da v opombah svojega Svetega Pisma vidite popravek. Beseda »po« ni pravi

prevod. Moralo bi biti »v« in ne »po«. Potem se to prebere na pravilen na in: »Bog je neko govoril o etom v prerokih s pomojo Besede.« Prvo Samuelovo pismo 3, 21: »Gospod se je razodel Samuelu v Šilu z Gospodovo Besedo.« To se popolnoma sklada s prvim Janezovim pismom 5, 7: »Duh in Beseda sta ENO.« Jezus je razodel O eta. Beseda je razodela O eta. Jezus je bil živa Beseda. Hvala Bogu, On je danes še vedno ta živa Beseda.

Ko je bil Jezus na zemlji, je dejal: »Mar ne veruješ, da sem Jaz v O etu in O e v Meni? Besed, ki vam jih govorim, ne govorim sam od Sebe; ampak O e, ki prebiva v Meni, opravlja Svoja dela.« Janez 14,10. Tu je zelo jasno predstavljeno, da je popolno izražanje Boga v Sinu bilo v Duhu, ki prebiva znotraj, izražen v Besedi in delih. To je to no to, kar smo ves as pou evali. Ko se nevesta vrne, da bi bila nevesta Beseda, bo prinesla natanko ta dela, ki jih je prinašal Jezus. Beseda je Bog. Duh je Bog. Oni so vsi ENO. Eden ne more delovati brez drugega. e ima nekdo resni no Božjega Duha, bo imel Božjo Besedo. Tako je bilo s preroki. Oni so imeli Božjega Duha, ki prebiva znotraj in k njim je prišla Beseda. Tako je bilo z Jezusom. V Njem je bil Duh brez mere. In k Njemu je prišla Beseda. (Jezus je za el delovati in POU EVATI. Moj nauk ni moj, temve je od O eta, ki me je poslal. Apostolska dela 1, 1; Janez 7, 16.)

Spomnite se, da je bil Janez Krstnik oboje, prerok in glasnik svojega dneva. Bil je izpolnjen s Svetim Duhom že v materinem telesu. Ko je krstil v Jordanu, je prišla k Njemu Božja Beseda (Jezus). Beseda vedno prihaja izpolnjena z resni nim Duhom. To je dokaz izpolnjenja s Svetim Duhom. To je to, kar je Jezus dejal, da bo dokaz. Dejal je: »Jaz pa bom prosil O eta in dal vam bo drugega Tolažnika, da bo ostal pri vas vekomaj: Duha resnice, ki Ga svet ne more prejeti.« Sedaj vemo, kaj je Resnica. »Tvoja Beseda je Resnica.« Janez 17, 17. Znova vidimo v Janezu 8, 43: »Zakaj ne razumete Mojega govorjenja? Ker ne zmorete poslušati Moje Besede.« Ste opazili, da je Jezus dejal, da svet ne more prejeti Svetega Duha? Tudi v tem verzu, ki sem ga pravkar prebral, niso mogli niti prejeti Besede. Zakaj? Zato, ker sta Duh in Beseda eno in e imate Svetega Duha kot preroki, Beseda prihaja k vam. Vi jo prejimate. V Janezu 14, 26 pravi: »Tolažnik pa, Sveti Duh, ki Ga bo O e poslal v Mojem imenu, On vas bo u il vsega in spomnil vsega, kar sem vam povedal.« Tukaj znova vidimo, da Beseda prihaja zaradi Božjega Duha. Znova v Janezu 16, 13: »Ko pa pride On, Duh Resnice (Beseda), vas bo uvedel v vso Resnico (Tvoja Beseda je Resnica), ker ne bo govoril sam od Sebe, temve bo povedal (Beseda), kar bo slišal (Božja Beseda) in oznanjal vam bo prihodnje re i.« (Duh prinaša Preroško Besedo.) Želim, da zelo pazljivo vidite, da Jezus ni dejal, da je bil dokaz krsta s Svetim Duhom govor v jezikih, razlaganje, prerokovanje ali vzklikanje in ples. Dejal je, da bo dokaz to, da boste v Resnici, vi boste v Božji Besedi vaše dobe. Dokaz mora imeti povezavo s prejemanjem Besede.

peorskega Baala (pridite in slavite z nami). Izrael je brez dvoma videl egip anska praznovanja in niso mislili, da je grešno, e se ga udeležijo in samo pogledajo in mogo e z ljudmi jedo (Kaj je pravzaprav narobe biti v skupnosti? Od nas se pri akuje, da jih ljubimo, ali ne? Kako bi jih druga e lahko pridobili?). Biti prijateljski z nekom ni nikoli naredilo ni slabega – tako so oni mislili. Toda, ko so te seksi moabske ženske za ele plesati in se med vrtenjem sla iti in izvajati svoj rock and roll in twist, je v Izraelcih naraslo poželenje in pahnjeni so bili v prešuštvo in Bog jih je v srdu ubil 42.000.

In to je to, kar so Konstantin in njegovi nasledniki storili v Niceji in po Niceji. Poklicali so Božje ljudi na konferenco. In ko je cerkev sedla, da bi jedla in vstala, da bi se zabavala (sodelujo v cerkveni obliki, ceremonialnih in poganskih praznikov, imenovanih po krš anskih obredih), je bila ujeta v zanko, storila je prešuštvo. In Bog je odšel iz nje.

Ko se katerikoli lovek obrne vstran od Božje Besede in se raje pridruži cerkvi, kot pa da bi prejel Svetega Duha, ta lovek umre. Je mrtev! Z njim se zgodi to no to. Nikar se ne pridružite cerkvi. Nikar ne vstopajte v organizacijo in ne postanite okupirani s cerkvenimi verovanji in tradicijo ali s imerkoli, kar zavzame mesto Besedi in Duhu, druga e ste mrtvi. Vse je kon ano. Mrtvi ste. Ste ve no oddvojeni od Boga.

To no to se je do sedaj zgodilo v vsaki dobi. Bog osvobodi ljudi. Izidejo po krvi, so posve eni z Besedo, gredo skozi vodo krsta in postanejo izpolnjeni z Duhom, toda kmalu se prva ljubezen ohladi in nekdo dobi idejo, da bi se morali organizirati s ciljem, da bi se ohranili in si pridobili ime, a potem se že v drugi generaciji organizirajo naravnost nazaj, v nekaterih primerih še celo prej. Nimajo ve Božjega Duha, imajo samo obliko slavljenja. So mrtvi. Hibridirali so se s cerkvenim verovanjem in obliko in v njih ni življenja.

Tako je Bileam spodbudil Izraela, da stori prešuštvo. Ali veste, da se v telesnem prešuštvu nahaja popolnoma isti duh, kot se nahaja v organizirani religiji? Dejal sem, da je duh prešuštva duh organizacije. In vsi prešuštniki se bodo znašli v ognjenem jezeru. To je to, kar Bog misli o organizaciji. Da, resni no. Ne istnica in njene h ere bodo v ognjenem jezeru.

Denominacije niso od Boga. Nikoli niso bile in nikoli ne bodo. To je napa en duh, ki razdeljuje ljudi na hierarhijo in laike in je zaradi tega napa en duh in deli ljudi od ljudi. To je to, kar delata organizacija in denominacija. V organiziranju se odvajajo od Božje Besede in se oddvojijo v duhovno prešuštvo.

Bodite sedaj pozorni, da je Konstantin dal posebne praznike. To so bili stari poganski prazniki z novimi imeni, vzetimi iz cerkve. Toda v nekaterih primerih so vzeli krš anske obrede in jih zlorabljali v poganskih obiajih. Vzel je slavljenje boga sonca in ga spremenil v Božjega Sina. Namesto, da bi

dele. Imeli so svojo stran, ki ni bila hvalevredna. Toda kljub njihovim nepopolnostim, po Božjem na rtu, ki deluje skozi izbiro, po milosti in ne po delih, SO IMELI OBLAK EZ DAN IN OGNJENI STEBER PONO I, IMELI SO UDARJENO SKALO IN BRONASTO KA O IN ZNAMENJA IN UDEŽE. Bili so potrjeni – ne v sebi, temve v Bogu.

Bog ni imel niti malo spoštovanja do teh nikolajevcev, do njihovih dr.-jev, dr.-jev prava, dr.-jev teologije in do vseh njihovih lepih organizacij in do najboljših stvari, s katerimi bi se lovek lahko hvalil, ampak da, imel je spoštovanje do Izraela, ker so med sabo imeli potrjeno Besedo. Ko je Izrael nedavno nazaj krenil iz Egipta v strmoglavem begu, zagotovo ni bil videti preve zloš en, vendar so kljub temu bili blagoslovljen narod. Vse, kar je v preko 300 letih vedel, je bilo pasenje rede, skrb za polja in egiptovsko suženjstvo s strahom pred smrtjo. Toda sedaj je bil svoboden. Bil je blagoslovljen narod skozi Božjo suverenost. Moab ga je zagotovo gledal zviška. Podobno tudi vsi drugi narodi. Organizacija vedno gleda zviška neorganizirane in ali jih bo z odlo nostjo uvedla v organizacijo ali pa jih bo uni ila, e ne bodo želeli vstopiti.

Nekdo bi me lahko vprašal: »Brat Branham, zakaj misliš, da je Moab bil organiziran, a Izrael ne? Kje si dobil to idejo?« Natanko iz Svetega Pisma. Vse je tipizirano tukaj. Vse, kar je zapisano v Stari Zavezi, kar je zapisano v obliki zgodbe, je nam v opozorilo, tako da se moremo iz tega u iti. To je tukaj v 4. Mojzesovi knjigi 23, 9: »Zakaj, gledam ga z vrha skalovja, opazujem ga z višin, glej, ljudstvo, ki biva POSEBEJ, SE NE PRIŠTEVA MED NARODE.« Tukaj je to. Bog gleda dol z vrha hriba in ne iš e v neki dolini njihovih slabih to k, da bi jih obsodil. Bog jih vidi na na in, s katerim jih je želel videti – z višine ljubezni in milosti. Živel so LO ENO in niso bili organizirani. Niso imeli kralja. Imeli so preroka in prerok je imel Boga v sebi po Duhu, a Beseda je prišla k preroku in Beseda je šla k ljudem. Niso pripadali OZN. Niso pripadali svetovnemu koncilu cerkva, baptistom, prezbiterijancem, Božji skupš ini ali katerikoli drugi skupini. Ni bilo potrebno, da bi komurkoli pripadali. Bili so združeni z Bogom. Ni jim bil potreben nasvet nobenega koncila – v svoji sredi so imeli »tako govori Gospod«. Aleluja.

Torej, ne glede na dejstvo, da je Bileam poznal pravilen pristop k Bogu in da je mogel prinesiti razodetje od Boga s pomo jo posebnega daru mo i, je še vedno bil kljub vsemu temu, škof v lažni skupini. Kaj je on sedaj naredil, da bi pridobil Balakovo naklonjenost? Naredil je na rt, v katerem bi bil Bog prisiljen Izraelce kaznovati s smrtjo. To no tako, kot je Satan vedel, da lahko prevara Evo s tem (jo spodbudi, da pade v telesni greh), da navede Boga, da izvrši svojo izre eno obsodbo smrti proti grehu, tako je Bileam vedel, e bo lahko dosegel, da bi Izrael grešil, bo moral Bog proti njim postopati s smrtjo. Na rtoval je na in, s katerim bi jih navedel, da pridejo preko in se jim pridružijo v grehu. Poslal je vabila, naj pridejo na praznik

V 1. pismu Korin anom 14, 37 pravi: » e kdo misli, da je prerok ali da je duhoven lovek, naj jasno spozna, da je to, kar vam pišem, Gospodova zapoved.« Ali sedaj vidite to? Dokaz izpolnjenja z Duhom je bil ta, da se je priznalo in SLEDILO temu, kar je Božji prerok dal za svojo dobo, ko je postavljaj cerkev v red. Pavel je moral re i tistim, ki so trdili, da imajo drugo razodetje (vrstica 36): »Kaj? Mar od vas izhaja Božja Beseda? Je morda dospela samo do vas?« Dokaz z Duhom izpolnjenega krš anskega vernika ni v tem, da bi proizvedel Resnico (Besedo), temve da bi prejel Resnico (Besedo) ter veroval v njo in se ji pokoril.

Ali ste opazili v Razodetju 22, 17: »In Duh in nevesta pravita: »Pridi!« In kdor posluša, naj re e: »Pridi!«« Vidite, nevesta govori isto Besedo, kot Duh. Ona je nevesta, Nevesta Besede, dokazuje , da ima Duha. V vsaki cerkveni dobi slišimo te besede: »Kdor ima uho, naj prisluhne, kaj Duh govori cerkvam!« Duh daje Besedo. e imate Duha, boste slišali Besedo za svojo dobo, kot so tisti resni ni kristjani vzeli Besedo za svojo dobo.

Ali ste razumeli to zadnjo misel? Ponavljam, vsaka cerkvena doba se kon uje z istim opozorilom: »Kdor ima uho, naj prisluhne (posameznik), kaj Duh govori cerkvam!« Duh daje Besedo. On ima resnico za vsako dobo. Vsaka doba je imela svoje izbrane in ta izbrana skupina je vedno »slišala Besedo« in jo sprejela, dokazuje da so v sebi imeli Seme. Janez 8, 47: »In kdor je od Boga, posluša Božje Besede. Vi ne poslušate, ker niste od Boga.« Oni so odbili Besedo (Jezusa) in Njegove Besede za svoje dni, toda resni no seme je sprejelo Besedo, ker so bili od Boga. »Vsi tvoji otroci bodo pou eni od Boga.« (Svetega Duha) Izaija 54, 13. Jezus je dejal isto stvar v Janezu 6, 45. Biti ENO Z BESEDO dokazuje, ali ste od Boga in izpolnjeni z Duhom. Ni drugega kriterija.

Toda kaj so jeziki, razlaganje in ostali darovi? To so manifestacije. To je natanko to, kar pou uje Beseda. Preberite si v 1. pismu Korin anom 12, 7: »Vsakomur se daje razkritje Duha v korist vseh.« Zatem Pavel navaja te manifestacije.

Tukaj se pojavlja zelo dobro vprašanje, za katerega vem, da ste ga željni postaviti. Zakaj manifestacija ni dokaz krsta s Svetim Duhom, saj zagotovo ne bi mogli manifestirati Svetega Duha, razen e ne bi bili v resnici izpolnjeni s Svetim Duhom? Torej, želel bi, da bi lahko dejal, da je to res, ker ne želim užaliti ljudi ali teptati njihovega nauka, toda ne bi bil resni en Božji služabnik, e vam ne bi povedal ves Božji namen. To je to no, ali ne? Poglejmo si malce Bileama. On je bil religiozen lovek, slavil je Boga. Razumel je pravilen postopek žrtvovanja in pristopanja k Bogu, toda on ni bil prerok resni nega semena, ker je vzel pla ilo nepravi nosti in kar je od vsega najhujše, on je odpeljal Božje ljudi v greh prostitucije in malikovanja. Pa vendar, kdo bi si drznil zanikati manifestacijo Božjega Duha, ki se je razkril skozi njega v enem od najlepših delov absolutno to nega preroštva, ki ga je svet kdajkoli videl?

Vendar on ni nikoli imel Svetega Duha. In zatem, kaj mislite o Kajfi, velikem duhovniku? Sveto Pismo govori, da je prerokoval, kakšne smrti bo Gospod umrl. Vsi vemo, da nikjer ni zapisa, da bi bil z Duhom izpolnjen in z Duhom voden lovek, kot na primer dragi stari Simon ali tista mala svetnica, imenovana Ana. Pa vendar, on je imel pravo manifestacijo Svetega Duha. Tega ne moremo zanikati. Zaradi tega, kje je manifestacija kot dokaz? Ni ga. Ker ste resni no izpolnjeni z Božjim Duhom, boste imeli dokaz BESEDE v svojem življenju.

Dovolite mi, da vam pokažem, kako globoko ob utim in razumem to resnico po razodetju, ki mi ga je dal Bog. Preden to povem, želim reči naslednje. Mnogi od vas verjamejo, da sem jaz prerok. Ne govorim, da sem. Vi ste to rekli. Toda vi in jaz vemo, da se vizije, ki mi jih daje Bog, NIKOLI NE IZJALOVIMO. NITI ENKRAT. Če kdorkoli lahko dokaže, da se je neka vizija kdaj izjalovila, želim o tem vedeti. In ker ste me spremljali tako daleč, poslušajte mojo zgodbo.

Pred mnogimi leti, ko sem se prvi srečal z binkoštnimi verniki, sem bil na enem od njihovih srečanj na kampu, kjer je bilo mnogo manifestacij jezikov, razlaganja jezikov in preroštev. Dva pridigarja sta bila posebno predana tej vrsti govora, bolj kot kdorkoli izmed bratov. Na službah sem zelo užival in v meni se je vzbudilo resni no zanimanje za razne manifestacije, kajti bile so videti prave. Moja goreča želja je bila, da bi se o teh darovih naučil vse, kar bi lahko in tako sem se odločil pogovarjati o njih s to dvojico. Skozi Božji dar, ki prebiva v meni, sem hotel spoznati duha v prvem loveku, češ ali je resni no od Boga ali ne. Po kratkem razgovoru s tem milim ponižnim bratom sem vedel, da je bil pravi vrsti kristjan. Bil je pravi. Toda drugi mladenič ni bil takšen kot prvi. Bil je hvalisavec in ponosen in ko sem se z njim pogovarjal, mi je pred oči prišla vizija. Videl sem, da je bil poročen s svetlolaso gospo, toda živel je z rjavolaso in imel z njo dva otroka. Če je kdajkoli obstajal kak dvoličnejši, potem je bil on ta.

Dovolite mi, da vam povem, da sem bil šokiran. Kako naj ne bi bil? Pred mano sta bila dva loveka, od katerih je bil eden resnični vernik, a drugi je bil grešni imitator. PA VENDAR, V OBEH SO SE MANIFESTIRALI DAROVI DUHA. Ob tej zmešnjavi sem bil vznemirjen. Zapustil sem sestanek, da bi pri Bogu poiskal odgovor. Odšel sem na skrivno mesto in tam v samoti s svojim Svetim Pismom molil in čakal na Božji odgovor. Pravzaprav nisem vedel, kateri del Pisma naj berem. Zato sem v Pismu kar na slepo odprl nek odlomek iz Mateja. Na kratko sem bral in zatem Sveto Pismo odložil. V nekem trenutku je v prostor zapihal veter in obrnil liste Svetega Pisma na pismo Hebrejcem 6. Prebral sem ga in te nenavadne vrstice so se me dotaknile na poseben način. Hebrejcem 6, 4-9: »Kajti nemogoče je take, ki so bili nekoč že razsvetljeni in so že okusili nebeški dar ter postali deležni Svetega Duha, take, ki so okusili dobro Božjo Besedo in moč prihodnjega sveta, pa so padli, takó prenoviti, da

In tako je Bileam divjaško odšel po cesti, dokler mu ni na pot stopil Božji angel. Vendar je ta prerok (škof, kardinal, predsedujoči, predsednik in generalni nadzornik), bil tako zaslepljen za duhovne stvari in voden z mišljenjem o asti in slavi in denarju, da ni mogel videti angela, ki je stal z izdrtim mečem. On je stal tam, da bi onemogočil norega preroka. Mala oslica ga je videla in se izmikala sem ter tja, dokler ni stisnila Bileamove noge ob kamniti zid. Oslica je obstala in ni hotela iti naprej. Ni mogla. Tako je Bileam skočil z nje in jo prišel tepsti. Tedaj je oslica prišla govoriti Bileamu. Bog je tej oslici dovolil, da govori v jeziku. Ta oslica ni bila hibrid, bila je originalno seme. Zaslepljenemu preroku je dejala: »Mar nisem jaz tvoja oslica, in te nisem zvesto nosila?« Bileam je odgovoril: »Da, da, ti si moja oslica in do sedaj si me zvesto nosila. In če te ne morem premakniti, te bom ubil... Opa! Kaj pomeni ta razgovor z oslico? To je čudno. Zdi se mi, da sem slišal oslico govoriti in jaz sem na to odgovarjal.«

Bog je vedno govoril v nekem jeziku. Govoril je na Baltazarjevi gostiji in zatem na Binkošti. On to danes ponovno počne. To je opozorilo o skorajšnjem prihodu sodbe.

Tedaj je angel postal Bileamu viden. Bileamu je dejal, da bi bil zaradi preizkušanja Boga sedaj že mrtev, če ne bi bilo oslice. Toda, ko je Bileam obljubil, da se bo vrnil nazaj, je bil poslan naprej z opozorilom, da naj pove samo to, kar mu je Bog dal.

Tako je Bileam odšel naprej in zgradil sedem oltarjev za iste žrtvene živali. Ubil je ovna oznanjajo prihod Mesije. Vedel je, kaj storiti, da bi lahko pristopil k Bogu. Imel je popolnoma pravilno mehaniko, vendar ni imel dinamike, natanko tako kot danes. Ali ne morete tega sedaj videti, nikolajevci? Izrael je tam spodaj v dolini prinašal isto žrtev, izvajal iste stvari, a samo eden je imel spremljajoče znamenje. Samo eden je imel Boga v svoji sredi. Formalnost vas ne bo nikamor privedla. Ona ne more prevzeti mesta manifestiranja Duha. To no to se je zgodilo v Niceji. Prevzeli so Bileamovo doktrino in ne Božje doktrine. In spotaknili so se, da, padli so. Postali so mrtvi ljudje.

Ko je bila žrtev darovana, je bil Bileam pripravljen prerokovati. Toda Bog mu je zvezal jezik in jih ni mogel prekleti. Blagoslovil jih je.

Balak je bil zelo jezen, toda Bileam s preroštvom ni mogel storiti ničesar. To je bilo izgovorjeno po Svetem Duhu. Tako je Balak dejal Bileamu, da naj gre dol v dolino in naj pogleda na njihove zadnje dele, da bi videl, če mogoče obstaja kakšen način, s katerim bi jih lahko preklel. Taktika, ki jo je uporabil Balak, je ista taktika, ki jo uporabljajo danes. Velike denominacije omalovažujejo male skupine in če med njimi najdejo karkoli takega, iz tega naredijo škandal, ki ga objavijo in razglasijo. Če sodobniki živijo v grehu, o tem nihče ni ne reče, toda naj eden izmed izbranih pade v nevšečnost, se vsi asopisi po vsej deželi oprimejo tega. Da, Izrael je imel svoje zadnje (telesne)

uporabiti na tej tretji dobi in prikazati to v sedanjosti.

Zgodba se nahaja v 4. Mojzesovi knjigi od 22. do 25. poglavja. Mi vemo, da je Izrael bil Božji izbrani narod. Oni so bili binkoštniki svojega dne. Našli so zato iš e pod krvjo, vsi so se krstili v Rde em morju, prišli iz vode, prepevali v Duhu in plesali v mo i Svetega Duha, medtem ko je Mirjam, prerokinja, igrala na svoj tamburin. Toda po dolo enem asu potovanja so ti Božji sinovi prišli do Moaba. Vi se spominjate, kdo je bil Moab. On je bil Lotov sin, ki je bil spo et z eno izmed njegovih lastnih h erk, a Lot je bil po svoji strani Abrahamov ne ak, tako da so bili Izraelci in Moabci v sorodu. Želim, da to vidite. Moabci so poznali resnico, pa e so živeli po njej ali ne.

In tako so Izraelci prišli do moabske meje in poslali h kralju glasnike govore : »Mi smo bratje. Pusti nas, da pojdemo mimo vas skozi tvojo deželo. e bodo naši ljudje ali živina karkoli pojedli ali popili, bomo rade volje za to pla ali.« Toda kralj Balak se je zelo vznemiril. On kot glava te nikolajtske skupine ni hotel dovoliti, da bi cerkev šla mimo njih s svojimi znamenji in udeži, raznovrstnimi manifestacijami Svetega Duha in z obrazi, ki so žareli od Božje slave. Bilo je zelo nevarno, ker bi lahko izgubil koga iz svoje skupine. In zaradi tega Balak ni hotel pustiti Izraelcev skozi. Pravzaprav je bil njegov strah pred njimi tako velik, da je odšel k pla anemu preroku z imenom Bileam in od njega zahteval, da posreduje med njim in Bogom in zaprosi Vsemogo nega, da prekolne Izrael in ga onesposobi. Bileam, glede na to, da je bil željan sodelovanja v političnih zadevah in postati velik lovek, je bil presre en, da bi to naredil. Glede na to, da je vedel, da mora pristopiti in dobiti dovoljenje od Boga, da bi lahko ljudi preklel, ker tega sam od sebe ni mogel storiti, je vprašal Boga, e lahko dobi njegovo dovoljenje za to dejanje. Ali ni to tako kot z nikolajiti, ki so danes med nami? Preklinjajo vsakega, ki ne želi iti po njihovih poteh.

Ko je Bileam vprašal Boga za dovoljenje, da bi lahko šel, ga je Bog zavrnil. O, to je zbolelo! Vendar je Balak vztrajal in mu obljubil še ve jo nagrado in ast. Tako se je Bileam vrnil k Bogu. Torej, prvi Božji odgovor bi moral zadostovati. Toda ne za samovoljnega Bileama. Ko je Bog videl njegovo trdoglavost, mu je ukazal, naj vstane in gre. Hitro je osedlal oslico in odšel. Potrebno je razumeti, da je bila to preprosto Božja dopustna volja in da jih ne bi mogel prekleti, tudi e bi šel 20 krat in 20 krat poizkušal. Kako so danes ljudje podobni Bileamu! Verjamejo v tri bogove, krstijo se v tri nazive, namesto v IME, a Bog bo na njih poslal duha, kot ga je poslal nad Bileama in bodo nadaljevali v veri, da imajo popolnoma prav, toda v tem so pravzaprav popolni bileamisti. Vidite, doktrina Bileama. Gre naprej ne glede na vse. Naredimo to na svoj na in. Govorijo: »Ampak Bog nas je blagoslovil. To mora biti v redu.« Vem, da vas je blagoslovil. Tega ne zanikam. Toda, to je ista organizacijska pot, po kateri je šel Bileam. To je nasprotovanje Božji Besedi. To je lažno u enje.

bi se spreobrnili, ker sami sebi znova križajo in sramotijo Božjega Sina. Kajti prst, ki pije nanjo pogosto padajo i dež in rodi koristne rastline tistim, ki jo obdelujejo, je deležna Božjega blagoslova. e pa rodi trnje in osat, je ni vredna in grozi ji prekletstvo. Njen konec je v ognju. Glede vas, ljubi, pa smo prepri ani, da so stvari boljše, takšne, ki so povezane z odrešenjem, eprav tako govorimo.«

Zapr sem Sveto Pismo, ga odložil, na kratko razmišljal in še molil. Toda še vedno nisem imel odgovora. Znova sem na slepo odprl Sveto Pismo, a sedaj nisem bral. Nenadoma je v prostor ponovno zapihal veter in še enkrat prelistal knjigo na odlomek iz Hebrejcem 6 in listi so tako ostali, dokler se veter ni pomiril. Znova sem še enkrat prebral te besede in ko sem to storil, je v prostor vstopil Božji Duh in videl sem vizijo. V viziji sem videl loveka, oble enega v naj istejšo belino, ki je odšel na sveže zorano polje in posejal žito. Bil je jasen dan, a sejanje se je izvršilo zjutraj. Toda pozno pono i, ko je sejalec v belem odšel, je prišel lovek v rnem in skrivoma posejal še nekaj semen med tista, ki jih je posejal lovek v belem. Dnevi so minevali, a sonce in dež sta blagoslavljala zemljo in nekega dne se je tam pojavila pšenica. Kako je bilo to krasno. Toda drugi dan se je pojavila ljuljka.

Pšenica in ljuljka sta rasli skupaj. Jedli sta isto hrano iz iste zemlje. Pili sta od istega dežja in prejemale toploto istega sonca.

Toda nekega dne se je nebo spremenilo v bron in vse rastline so za ele veneti in umirati. Slišal sem pšenico, kako dviga svoje glave in kli e k Bogu za dež. Prav tako je ljuljka dvignila svoj glas in prosila za dež. Zatem se je nebo zmra ilo, pri elo je deževati in sedaj je pšenica polna mo i dvignila svoj glas in klicala v globokem oboževanju: »Hvala Gospodu!« In na svoje za udenje sem slišal, kako je oživiljena ljuljka prav tako gledala navzgor in govorila: »Aleluja!«

Takrat sem spoznal resnico s sre anja na kampu in o viziji. Zgodba o Sejalcu in Semenu, pa tudi 6. poglavje v pismu Hebrejcem in vidna manifestacija duhovnih darov v mešanem poslušalstvu – vse je postalo udovito jasno. Sejalec v belem je bil Gospod. Sejalec v rnem je bil hudi . Polje je bilo svet. Semena so bili ljudje, eni izbrani, drugi sprevrženi. Oboji so imeli delež pri isti hrani, vodi in soncu. Oboji so molili. Oboji so prejeli pomo od Boga, kajti On daje, da Njegovo sonce in dež padata na vse, na dobre in zle. Pa eprav so oboji imeli isti udoviti blagoslov in so oboji imeli iste udovite manifestacije, JE MED NJIMI ŠE VEDNO OBSTAJALA VELIKA RAZLIKA, BILI SO IZ RAZLI NIH SEMEN.

Tukaj je bil tudi odgovor iz Mateja 7, 21-23: »Ne pojde v nebeško kraljestvo vsak, kdor mi pravi: »Gospod, Gospod,« ampak kdor uresni uje voljo mojega O eta, ki je v nebesih. Veliko Mi jih bo reklo tisti dan: »Gospod, Gospod, ali nismo v Tvojem Imenu prerokovali in v Tvojem Imenu izganjali demonov in v Tvojem Imenu storili veliko mogo nih del?« In takrat jim bom

naznanil: »Nikoli vas nisem poznal. Pojdite pro od Mene, kateri ravnote nepostavno!« Jezus ne zanika, da so delali mo na dela, ki jih lahko samo Sveti Duh doseže preko ljudi. Vendar je zanikal, da jih je kdajkoli poznal. To niso bili povratniki v stari greh. Bili so hudobni, neprerogeni, pokvarjeni. Bili so Satansko seme.

In tukaj je to. NE MORETE trditi, da je manifestacija dokaz rojstva z Duhom, izpolnitve z Duhom. Ne nikakor. Priznali boste, da je resni na manifestacija dokaz, da Sveti Duh dela mo na dela, toda to NI dokaz, da je posameznik izpolnjen z Duhom, pa eprav ima ta posameznik mnogo teh manifestacij.

Tudi danes je dokaz prejemanja Svetega Duha natanko takšen, kot je bil neko v dneh našega Gospoda. To je prejemanje Besede resnice za dan, v katerem živite. Jezus ni nikoli poudaril pomembnosti del, kot je poudaril pomembnost Besede. On je vedel, da bodo dela sledila, e ljudje dobijo BESEDO. To je Sveto Pismo.

Jezus je vedel, da bo v pergamski dobi nastopilo strašno oddaljevanje od Besede, ki je bila takrat že 200 let oddaljena od Patmos vizije. Vedel je, da bo to oddaljevanje povzročilo, da gredo v mračno dobo. Vedel je, da je bil na in, s katerim se je lovek prvotno oddaljil od Boga, prvo zapuščanje Besede. e zapustite Besedo, ste zapustili Boga. Zaradi tega se On predstavlja pergamski cerkvi in dejansko vsem cerkvam v dobah: »Jaz sem Beseda. e želite Božanstvo v svoji sredini, potem zaželite dobrodošlico in prejmite Besedo. Nikoli ne dovolite, da nekdo ali nekaj pride med vas in Besedo. To, kar vam jaz dajem (Besedo), je razodetje Mene. JAZ SEM BESEDA. Zapomnite si to!« Sprašujem se, ali smo dovolj utno navdahnjeni z Besedo v svoji sredini? Dopustite mi, da tukaj iznesem misel. Kako molimo? Molimo v Jezusovo Ime, ali ne? Vsaka molitev je v Njegovo Ime, sicer nima nobenega odgovora. Pa vendar nam je v 1. Janezovem pismu 5, 14-15 re eno: »In to je zaupnost, ki jo imamo v Njem: On nas usliši, kadar Ga prosimo po Njegovi volji. In e vemo, da nas v vsem posluša, za kar koli Ga prosimo, tudi vemo, da že imamo, kar smo Ga prosili.« Sedaj se vprašamo: »Kaj je Božja volja?« Obstaja samo EN na in, da bi spoznali Njegovo voljo in to je po BOŽJI BESEDI. Žalostinke 3, 37: »Kdo je tisti, ki je rekel, in se je zgodilo, ne da bi Gospod zapovedal?« V tem je poanta. e ne esa ni v Besedi, tega ne morete dobiti. Zaradi tega ne moremo iskati, razen e ni v Besedi in ne moremo iskati ali zahtevati, e to ni v Njegovo Ime. V tem je ponovno stvar. JEZUS (Ime) je BESEDA (volja). Ne morete razdeliti Boga in Besede, sta namre ENO.

Torej, ta Beseda, ki nam jo je On zapustil na tiskanih straneh, je del Njega, ko jo sprejmete z vero v Duhu izpolnjenem življenju. On je dejal, da je Njegova Beseda življenje. Janez 6, 63. To je natanko to, kar On je. V Janezu 14, 6 pravi: »Jaz sem Pot in Resnica in Življenje.« V pismu Rimljanom 8, 9: »In e kdo nima Kristusovega Duha, ni Njegov.« V tem je stvar, On je Duh in

Petnajst kazenskih zakonov, ki jih je cesar objavil v istem številu let, je odvzelo evangelijskim ljudem vse pravice, da prakticirajo svojo vero. Izklju il jih je iz vseh mestnih služb, jim pretil s kazenskimi globami, zaplembami, pregnanstvom in v nekaterih primerih celo s smrtjo.

Veste kaj? Mi gremo danes natanko po tej poti.

Rimskokatoliška cerkev sebe imenuje mati cerkev. Imenuje se prva oziroma izvorna cerkev. To je popolnoma res. Ona je bila izvorna prva rimska cerkev, ki se je obrnila nazaj in odšla v stari greh. Bila je prva, ki se je organizirala. V njej so najdena dejanja in potem doktrina nikolajizma. Nih e ne bo zanikal, da je ona mati. Ona je mati in rodila je h ere. Torej, h i izhaja iz žene. Žena, oble ena v škrlat, sedi na sedmih rimskih gri ih. Je vla uga in rodila je h ere. Te h ere so protestantske cerkve, ki so izšle iz nje in se zatem vrstile nazaj v organizacijo in nikolajizem. O, ta mati h erk-cerkva je imenovana vla uga. To je žena, ki je bila nezvesta v svojih poro nih zaobljubah. Bila je poro ena z Bogom in potem je odšla ne istovot s hudi em in v svojih ne istovanjih proizvedla h ere, ki so natanko takšne, kot je sama. Ta kombinacija matere in h ere je anti-Beseda in anti-Duh in v sled tega anti-Kristus. Da, ANTIKRIST.

Preden bi odšel predale , želim omeniti, da so ti zgodnji škofje mislili, da so nad Besedo. Ljudem so govorili, da jim lahko oprostijo grehe, po izpovedi teh grehov. To nikoli ni bilo res. V 2. stoletju so pri eli krstiti otroke. Pravzaprav so vršili krst v obnovo. Sploh ni udno, da so ljudje danes zbegani. e so bili takrat tako zbegani, ko so bili še blizu Binkošti, so sedaj približno 2000 let po tej izvorni resnici v najbolj obupnem stanju.

O, Božja cerkev, samo eno upanje obstaja. Vrni se nazaj k Besedi in ostani z Njo.

BILEAMOVA DOKTRINA

Razodetje 2, 14:

»Toda nekaj ti moram o itati: pri sebi imaš ljudi, privržence Bileámovega nauka. Ta je u il Baláka zavajati Izraelove sinove v greh, jesti malikom žrtvovane jedi in ne istovati.«

Torej, enostavno ne morete imeti nikolajitske cerkvene ureditve, a da s tem ne bi imeli tudi te druge doktrine. Vidite, e odvezamete Božjo Besedo in gibanje Duha, kot na in aš enja (tisti, ki me astijo, me morajo astiti v Duhu in resnici), potem boste morali ljudem v zameno dati neko drugo obliko slavljenja, a ta zamenjava pomeni bileamizem.

e želimo razumeti, kaj je v novozavezni cerkvi doktrina Bileama, se moramo vrniti nazaj in pogledati, kaj je bila v starozavezni cerkvi in jo zatem

misle im ter politično usmerjenim ljudem. loveško znanje in programi so za eli prevzemati mesto Božanske modrosti in Sveti Duh ni več upravljal. To je bilo v resnici tragično zlo, ker so škofje za eli podpirati tezo, da ni več potreben prepoznaven krščanski karakter, da bi se pridigala Beseda ali vršila cerkvena služba in da so elementi obredov in ceremoniala pomembnejši. To je zlobnežem (zapeljivcem) omogočilo, da raztrgajo red.

S loveško doktrino povzdigovanja škofov na mesto, ki jim v Pismu ni bilo dano, je bil naslednji korak deljenje stopenjskih nazivov, ki so se razvili v religiozno hierarhijo; kjer so nad škofi kmalu obstajali nadškofi in nad nadškofi kardinali in ob času Bonifacija III. je nad vsemi bil papež, PONTIF.

A kaj je z nikolajitsko doktrino in spajanjem krščanstva z babilonščino? Dobljeni rezultat bi moralo biti tisto, kar je Ezekiel videl v poglavju 8, 10: »Tako sem vstopil in videl: glej, vsakršna laznina in ogabne živali, vsi maliki Izraelove hiše so bili vklesani krog in krog po zidu.« Razodetje 18, 2: »Z mojim glasom je zaklical: »Padel je, padel veliki Babilon in postal bivališ človekov, temnica vseh ne istih duhov, pribežališče vseh ne istih ptic, in pribežališče vseh živali, ki so ne iste in odurne, ker so vsi narodi pili od vina njegovega pobsesnelega vina ugarstva.«

Torej, s to nikolajitsko doktrino, s temi pravili, ki so bila ustanovljena v cerkvi, se mnogi ljudje niso preveč strinjali, ker so lahko brali neobičajno pismo ali esej o Besedi, ki ga je napisala neka pobožna oseba. In kaj je storila cerkev? Izobčila je pravi neustretnost in zažgala zvitke. Dejali so: »Potrebno je posebno izobraževanje za branje in razumevanje Besede. Celo Peter je dejal, da so bile mnoge stvari, ki jih je napisal Pavel, težko razumljive.« S tem, ko so ljudem odvzeli Besedo, je kmalu prišlo do tega, da so ljudje poslušali samo tisto, kar je duhovnik imel za povedati in so delali to, kar jim je on dejal. To so imenovali Bog in Njegova sveta Beseda. Prevzeli so ume in življenja ljudi in jih naredili za služabnike tiranskega duhovništva.

Torej, če želite dokaz, da katoliška cerkev zahteva življenja in ume ljudi, samo poslušajte edikt Teodozija X. Prvi Teodozijev edikt.

Ta edikt je bil objavljen takoj za tem, ko ga je krstila prva rimska cerkev. »Volja nas treh cesarjev je, da se naši podaniki vrsto držijo religije, s katero je Rimljane poučeval sveti Peter, ki je zvesto ohranjena s tradicijo in katero sedaj izpoveduje pontif Damaz od Rima in Peter, škof Aleksandrije, lovek apostolske svetosti, v skladu z institucijo apostolov in doktrino evangelija; verujemo v eno Božanstvo Očeta, Sina in Svetega Duha, enakopravnega veličastva v svetem trojstvu. Ukazujemo, da se pristaši te vere imenujejo katoliški kristjani. Nesmiselne sledilce drugih religij označujemo s sramotnim nazivom krivoverci in prepovedujemo, da njihovi tajni sestanki prisvajajo ime cerkev. Skozi obsodbo Božanske pravice, morajo oni pri krakovati težko kazni, katero bo naša avtoriteta, vodena z nebeško modrostjo, smatrala kot odgovarjajočo in odredeno...«

On je Življenje. To je ravno to, kar je Beseda, to je ravno to, kar je Jezus. On je Beseda. Zaradi tega, ko z Duhom rojen, z Duhom izpolnjen lovek v veri sprejema to Besedo v svoje srce in jo postavlja na svoje ustnice, je to isto, kot da govori Božanstvo. Vsaka planina se mora premakniti. Satan ne more stati pred tem lovekom.

Če bi se cerkev v tistih časih, v takratni tretji dobi samo držala razodetja žive Besede v svoji sredi, Božja sila ne bi zbledela, kakor je sicer v tej mračni dobi. In ravno v današnjem času, ko se cerkev vrne k Besedi v veri, lahko brez dvoma reče, da bosta Božja slava in udovita Božja dela ponovno v njeni sredi.

Neke noči, ko sem iskal Gospoda, mi je Sveti Duh dejal, naj vzamem svoj kemijski inštrument in pišem. Ko sem zgrabil pisalo, da bi pisal, mi je Njegov Duh dal sporočilo za cerkev. Želim vam jo prinesiti... To je povezano z Besedo in nevesto.

»Tukaj je to, kar vam poizkušam povedati. Zakon reprodukcije je takšen, da vsaka vrsta rodi po svoji lastni vrsti, ravno v skladu s 1. Mojzesovo knjigo 1, 11: »Nato je Bog rekel: »Zemlja naj požene zelenje, rastlinje, ki daje seme, in drevje, ki na zemlji rodi sadje s semenom po svoji vrsti!« Zgodilo se je tako.« Kakršnokoli življenje je bilo v semenu, je šlo v bilko in od tam v plod. Isti zakon se nanaša tudi na današnjo cerkev. Katerokoli seme je cerkev za elo, bo vzklilo in bo kot izvorno seme, ker je to isto seme. V teh zadnjih dneh bo resni na cerkev Nevesta (Kristusovo seme) prišla do kronskega kamna in medtem ko se Mu približuje, bo super cerkev, super rasa. Tisti v nevesti bodo tako podobni Njemu, da bodo odsevali Njegovo podobo. To je z namenom, da bi bili z Njim združeni. Oni bodo eno. Oni bodo sama manifestacija Besede živega Boga. Denominacije tega ne morejo proizvesti (so napačno seme). Proizvedle bodo svoja cerkvena verovanja in svoje dogme, pomešane z Besedo. To križanje prinaša hibridni proizvod.

Prvi sin (Adam) je bil Božje izgovorjeno seme – Beseda. Bila mu je dana nevesta, da se razmnoži. To je bil razlog, zakaj mu je bila dana nevesta, da se razmnoži, da prinese drugega Božjega sina. Toda ona je padla. Padla je s hibridizacijo. Povzročila je, da on umre.

Drugemu Sinu (Jezusu), prav tako Božjemu izgovorjenemu Semenu – Besedi, je bila dana nevesta, kot je bila dana Adamu. Toda preden jo je mogel poročiti, je tudi ona padla. Prav tako kot Adamova soproga, je bila tudi ona postavljena na test, ali bo verovala Božji Besedi in živela ali pa bo dvomila v Besedo in bo umrla. Ona je dvomila. Zapustila je Besedo. Umrla je.

Od male skupine resni nega semena Besede, bo Bog Kristusu predstavil ljubljeno nevesto. Ona je devica Njegove Besede. Ona je devica, ker ne pozna od loveka narejenih cerkvenih verovanj ali dogem. S lani in skozi lane neveste se bo izpolnilo vse, kar je Bog obljubil, da se bo

manifestiralo v devici.

K devici Mariji je prišla Beseda obljube. Toda ta Beseda obljube je bil On sam, da bi bil izražen. Bog je bil izražen. On sam je deloval v tistem asu in izpolnil Svojo lastno Besedo obljube v devici. Angel je bil ta, ki ji je prinesel sporočilo. To angelovo sporočilo je bila Božja Beseda. Izaija 9, 6. On je v tistem asu izpolnil vse, kar je bilo o Njem napisano, ker je ona sprejela Njegovo Besedo, namenjeno njej.

Izani neveste device Ga bodo ljubili in bodo imeli Njegove potenciale, ker je On njihova glava in Njemu pripada vsa oblast. Oni so Mu pokorni, tako kot so udje naših teles pokorni našim glavam.

Bodite pozorni na skladnost O eta in Sina. Jezus ni nikoli ni esar storil, dokler Mu O e ni najprej tega pokazal. Janez 5, 19. Takšna skladnost mora obstajati sedaj med Ženinom in njegovo nevesto. On ji kaže Svojo Besedo življenja. Ona jo sprejema. Nikoli ne dvomi vanjo. Zaradi vsega tega ji nih e ne more škodovati, niti smrt. Kajti, e je seme posejano, ga bo voda ponovno dvignila. Poglejte skrivnost tega. Beseda je v Nevesti (kot je bila v Mariji). Nevesta ima Kristusov um, ker ve, kaj On želi, da se stori z Besedo. Ona izvršuje zapoved Besede v Njegovem imenu, ker ima »tako govori Gospod«. Takrat je Beseda oživiljena z Duhom in se izpolnjuje. Tako kot seme, ki je posejano in zalivano, prihaja do polne žetve, služe po svoji vrsti.

Tisti v nevesti izpolnjujejo samo Njegovo voljo. Nih e jih ne more nagovoriti, da bi delali druga e. Imajo »tako govori Gospod« ali pa mirujejo. Vedo, da to mora biti Bog v njih, ki opravlja dela, izpolnjuje Svojo lastno Besedo. On ni dokon al vsega Svojega dela v asu svoje zemeljske službe, tako da On sedaj dela v in skozi nevesto. Ona to ve, ker še ni bil as za Njega, da bi storil dolo ene stvari, ki jih mora sedaj storiti. Toda On bo sedaj skozi nevesto izvršil to delo, ki ga je pustil za ta poseben as.

Vstanimo sedaj tako kot Jošua in Kaleb. Tako kot je bila njihova, je tudi naša obljubljen zemlja na vidiku. Torej, Jošua pomeni »Jehova Rešitelj« in predstavlja voditelja zadnjega asa, ki bo prišel k cerkvi, isto kot je prišel Pavel kot izvorni vodja. Kaleb predstavlja tiste, ki so ostali zvesti Jošui. Zapomnite si, Bog je spo el Izraela s svojo Besedo kot devico. Toda oni so želeli nekaj drugega. Tako je želela tudi cerkev zadnjega asa. Bodite pozorni, da Bog ni premaknil Izraela ali mu dopustil vstopa v obljubljen deželo, dokler ni bil odrejen njegov lasten as. Torej, ljudje so mogo e vršili pritisk na Jošua, na vodjo in so govorili: »Zemlja je naša, krenimo in jo vzemimo. Jošua ti si od samega za etka, verjetno si izgubil svoje poslanstvo, nimaš sile, ki si jo imel prej. Prej si lahko slišal od Boga in poznal Božjo voljo in hitro deloval. Nekaj ni v redu s tabo.« Toda Jošua je bil od Boga poslan prerok in je poznal Božje obljube, zato je akal na njih. On je akal na to no dolo eno Božjo odločitev in ko je prišel as za premik, je Bog v Jošui roke dal polno vodstvo, ker je ostal z Besedo. Bog se je lahko zanesel na Jošua, medtem ko se

in se vedno bo nanašala preprosto na loveško kronološko starost v Gospodu. On je starešina ne zato, ker je izbran ali postavljen itd., ampak zato, ker JE STAREJŠI. On je zrelejši, bolj usposobljen, ni na novo spreobrnjen, zanesljiv zaradi izkušnje in dolgotrajne potrditve svoje kršanske izkušnje. Ampak ne. Škofje se niso trdno držali Pavlovih pisem, temve so odšli na Pavlov primer v Apostolskih delih 20, kjer je poklical starešine iz Efeza v Milet. V 17. vrstici zapis navaja, da je poklical starešine, potem pa so v 28. vrstici poklicani nadzorniki (škofi). In škofi so (brez dvoma politično nastrojeni in željni moči) vztrajali, eš da je Pavel mislil, da so »nadzorniki« bili ve kot lokalni starešine s službeno funkcijo samo v svoji lastni cerkvi. Za njih je sedaj bil škof nekdo z razširjeno avtoriteto nad mnogimi lokalnimi vodji. Taka koncepcija ni bila niti po Pismu, niti zgodovinska, eprav se je celo lovek Polikarpovega kalibra nagibal k takšni organizaciji. Tako vidite, kar se je pri elo kot dejanja v prvi dobi, je dobesečno postalo doktrina in tako je tudi danes. Škofji si še vedno jemljejo pravico do moči, da upravljajo z ljudmi in da postopajo z njimi, kakor se jim zaho e in da jih postavljajo v službe, kamor želijo. S tem se izpodbija vodstvo Svetega Duha, ki je dejal: »Oddvojite mi Pavla in Barnabo za delo, v katerega sem ju poklical.« To je proti Besedi in proti Kristusu. Matej 20, 25-28: »Jezus jih je poklical k Sebi in jim rekel: »Veste, da vladarji poganov gospodujejo nad njimi in da jim velikaši vladajo. Med vami pa naj ne bo tako, ampak kdor ho e postati med vami velik, naj bo vaš strežnik, in kdor ho e biti med vami prvi, naj bo vaš služabnik, tako kot tudi Sin lovekov ni prišel, da bi Mu stregli, ampak da bi stregel in dal Svoje življenje v odkupnino za mnoge.« Matej 23, 8-9: »Vi pa si ne pravite »rabi«, kajti eden je vaš Gospodar - Kristus, vi vsi pa ste bratje. Tudi na zemlji nikomur ne pravite »o e«, kajti eden je vaš O e, Ta, ki je v nebesih.«

S ciljem, da bi to še bolje razjasnili, mi dopustite, da nikolajzem razložim na naslednji na in. Spomnite se, da v Razodetju 13, 3 govori: »Ena od njenih glav je bila videti ranjena na smrt, a njena smrtna rana se je pozdravila. Vsa zemlja je šla polna za udenja za zverjo.« Torej mi vemo, da je bila zaklana glava pogansko Rimsko cesarstvo, ta velika svetovna politična sila. Ta glava je ponovno vstala kot »Rimsko katoliško duhovno cesarstvo«. Torej, proučite to pazljivo. Kaj je politični poganski Rim po el, kaj je bila osnova njegovega uspeha? On je »razdelil in vladal«. To je bilo seme Rima – deli in vladaj. Njegovi železni zobje so trgali in požirali. Tisti, katerega je on raztrgal in požrl, ni mogel ve ponovno vstati, podobno kot je uničil Kartagino in po njej posul sol. Ko je vstal kot lažna cerkev, je v njem ostalo isto železno seme in njegova politika je ostala ista – deli in vladaj. To je nikolajzem in Bog ga sovraži.

Torej, to je dobro znano zgodovinsko dejstvo, da so ljudje potem, ko se je ta napaka pritihovala v cerkev, pri eli tekmovati za službo škofa, kar se je odražalo v tem, da je ta položaj bil dodeljen izobraženim in materialisti no

povzdignil svoje kraljestvo izven dosega Rimskega cesarstva. To je leta in leta cvetelo, negovano od boga tega sveta. Attalusa je nasledila serija kraljev duhovnikov do vladavine Attalusa III, ko je zaradi razlogov, ki so bili znani samo Božji suverenosti, prepustil kraljestvo Rimu. Julij Cezar je tedaj vzel oboje, fizično kraljestvo in duhovno, ker je postal Pontiff Maximus babilonske religije in zaradi tega je bil duhovnik – kralj. Ta naziv so nasledili naslednji cesarji do asa Maximusa III, ki jo je zavrnil. Po Stevensonovi zgodovini je to no tedaj papež vzel poglavarstvo, ki ga je cesar zavrnil in danes v svetu še vedno obstaja pontif in on je v resnici Pontiff Maximus. On nosi trodelno krono in prebiva v Rimu. V Razodetju 17 Bog ne kaže ve na Pergam kot Satanov prestol, niti ne govori, da tam prebiva Satan. Ne, prestolna dvorana ni ve v Pergamu, temve je to SKRIVNOST Babilona. Ona ni v Babilonu, temve je v SKRIVNOSTI Babilona. Ona je v mestu na sedmih grih. Njena glava je antikrist, ker je on prevzel položaj Kristusa, ki je edini posrednik in ki edini lahko oprosti grehe. Da, Pontiff Maximus je danes z nami.

NAUK NIKOLAJEVCEV

Razodetje 2, 15:

»Prav tako imaš tudi ljudi, ki sledijo nauku nikolajevcev, katerega Jaz sovražim.«

Spomnili se boste, da sem v efeški dobi iznesel, da beseda prihaja iz dveh grških besed: nikao, kar pomeni osvojiti in Laos, kar pomeni laiki. Nikolajit pomeni »osvojiti laike«. Torej, zakaj je to tako strašna stvar. To je strašno, ker Bog ni nikoli postavil svoje cerkve v roke izbranega vodstva, ki se premika s političnim mišljenjem. On je svojo cerkev postavil pod skrbništvo od Boga odrejenih, z Duhom izpolnjenih ljudi, ki živijo Besedo, ki vodijo ljudi in jih hranijo z Besedo. On ljudi ni razdelil v razrede, da bi sveto duhovništvo vodilo množice. Resnica je, da vodstvo mora biti sveto, z druge strani, takšna mora biti celotna skupnost. V Besedi ni prostora, kjer duhovniki ali pridigarji ali podobni posredujejo med Bogom in ljudmi, niti ni mesta, kjer so oddvojeni v svojem slavljenju Gospoda. Bog želi, da Ga vsi ljubijo in Mu skupaj služijo. Nikolajizem uničuje ta pravila in namesto tega odvaja pridigarje od ljudi in dela voditelje za vrhovne gospodarje, namesto za služabnike. Torej, ta doktrina se je pravzaprav prišla kot dejanja v prvi dobi. Videti je, da problem leži v dveh besedah: »starešine« (starešinstvo) in »nadzorniki« (škofi). Pravi Pismo kaže, da v vsaki cerkvi obstaja nekaj starešin, so nekateri (med njimi Ignacij) za elipou evati, da je ideja škofov bila v prvenstvu ali avtoriteti in upravljanju nad starešinami. Prava resnica je, da beseda »starešina« označuje uje, kdo je oseba, medtem ko beseda »škof« označuje službo istega loveka. Starešina je lovek. Škof je služba tega loveka. »Starešina« se vedno nanaša

na druge ni mogel. Torej, to se bo ponovilo v tem času konca. Isti problem, isti pritiski.

Vzemimo primer, ki ga vidimo v Mojzesu. Ta mogoče en maziljeni Božji prerok je imel nenavadno rojstvo, rojen je bil ob pravem času za osvoboditev Abrahamovega semena iz Egipta. Ni ostal v Egiptu, da bi z njimi razpravljali o Pismu, niti se ni vznemirjal zaradi duhovnikov. Odšel je v divjino, dokler ga ljudje niso bili pripravljeni sprejeti. Bog je poklical Mojzesa v divjino. Njegov prihod ni bilo s strani Mojzesa, ampak zaradi ljudi, ki ga niso bili pripravljeni sprejeti. Mojzes je mislil, da ga bodo ljudje razumeli, vendar ga niso.

Zatem je tu Elija, kateremu je prišla Gospodova Beseda. Ko je končal s pridiganjem Resnice in ko tista skupina za njim, ki je predhodnik ameriške Jezabele, ni hotela sprejeti Besede, ga je Bog poklical s terena in poslal nadloge nad vso tedanjo generacijo, ker so zavrnil preroka in sporočili, ki mu ga je dal Bog. Bog ga je poklical v divjino in ni hotel priti iz nje niti zaradi kralja. Tisti, ki so ga poizkušali nagovoriti, da bi to storil, so umrli. Toda Bog je govoril svojemu zvestemu preroku z vizijo. Po tem je zapustil skrivališče in ponovno vrnil Besedo Izraelu.

Zatem je prišel Janez Krstnik, Kristusov zvesti predhodnik, močan prerok za svoj dan. On ni hodil v šolo svojega četa, niti v šolo farizeja – ni šel v nobeno denominacijo, temve je odšel v divjino, kamor ga je Bog poklical. Tam je ostal tako dolgo, dokler ga Gospod ni poslal nazaj s sporočilom vprijeti: »Mesija je blizu!«

Vzemimo sedaj to opozorilo iz Pisma. Ali ni v dneh Mojzesa, ki ga je Bog potrdil, vstal Korah in se temu močnemu preroku zoperstavil? Razpravljal je z Mojzesom in trdil, da ima on prav toliko od Boga danega vodstva, da lahko vodi ljudi in da so tudi drugi delili Božansko razodetje, kot Mojzes. Zanimal je avtoriteto Mojzesa. Torej, takratni ljudje so slišali resnično Besedo in bili dobro seznanjeni z dejstvom, da je resnični prerok bil potrjen od Boga, govorim vam, da so ti ljudje zaradi Koraha in njegovega zoperstavljanja, nasedli. Korah ni bil svetopisemski prerok, pa vendar so se ljudje v velikem številu s svojimi vodji borili zanj. Tudi današnji evangelisti poenjajo s svojimi spletkami zlatega teleta podobno, kot Korah. Ljudem se zdi, da so videti v redu, tako kot se jim je takrat zdel Korah. Imajo kri na svojih elih, olje na svojih rokah in zelo energije ne ljudi na odru. Dopuščajo ženske pridigarke, dopuščajo, da si žene strižejo lase, nosijo hlače in se pomanjkljivo oblačijo in zaobidejo Božjo Besedo zaradi lastnih cerkvenih verovanj in dogem. To kaže na to, katera vrsta semena je v njih. Toda niso se vsi ljudje obrnili v stran od Mojzesa in zapustili Božje Besede. Ne. Izbrani so ostali z njim. Isto se dogaja tudi danes. Mnogi zapuščajo Besedo, vendar nekateri ostajajo z njo. Spomnite se primerjave o pšenici in ljuljki. Ljuljka mora biti zvezana v snope za sežig. Te odpadniške cerkve se vežejo vse bolj in bolj

skupaj, pripravljene za ogenj Božje sodbe. Ampak pšenica bo zbrana za Gospodarja.

Sedaj želim, da bi bili tukaj zelo pazljivi in da bi videli to. Bog je obljubil, da bo v času konca, Malahija 4 izpolnjen. To mora biti tako, ker je to z Duhom oživiljena Božja Beseda, ki jo je izgovoril prerok Malahija. Jezus je opozoril na to. A to je ravno pred Kristusovim drugim prihodom. Do takrat, ko Jezus pride, mora biti vso Pismo izpolnjeno. Ko pride ta glasnik iz Malahije, se bo pogansko obdobje nahajalo v svoji zadnji cerkveni dobi. On bo natančno usklajen z Besedo. Vzel bo celotno Sveto Pismo od 1. Mojzesove knjige, do Razodetja. Zaenkrat bo zakažim semenom in nadaljeval do glasnika poznega dežja. Toda zavržen bo s strani denominacij.

Moral bo biti zavržen, ker je to zgodovina, ki se ponavlja od Asa Ahaba. Izraelska zgodovina iz Asa Ahaba se ponavlja ravno tukaj v Ameriki, kjer se pojavlja prerok iz Malahije. Ravno tako, kot je Izrael zapustil Egipt, da bi slavil v svobodi, kot je izgnal domorodce, dvignil narod z velikimi vodji, kot je bil David itd., in zatem na prestol postavil nekega Ahaba z Jezabelo izza sebe, da ga usmerja, tako smo tudi mi storili isto stvar tukaj v Ameriki. Naši praočeti so prišli v to zemljo, da bi slavili in živeli v svobodi. Izgnali so domorodce in prevzeli zemljo. Vstali so mogočni ljudje, kot Washington in Lincoln, toda hitro za temi spoštovanimi ljudmi so sledili drugi, tako majhnega kalibra, da je bil kmalu na predsedniški stol postavljen neki Ahab z Jezabelo izza sebe, da ga usmerja. Ravno v tem času, kot je današnji, mora priti glasnik iz Malahije. Zatem bo v poznem dežju prišel končni obračun na gori Karmel. Pazljivo to sedaj opazujte, da boste lahko to videli v Besedi. Janez je bil predhodnik iz Malahije 3. On je napovedal rani dež in bil zavržen s strani organizacij tistega dne. Prišel je Jezus in imel končni obračun na gori Preobrazbe. Drugi Kristusov predhodnik bo sejal za pozni dež. Jezus bo tisti, ki bo končni obračun med denominacijami in cerkvenimi verovanji, ker bo On prišel podpret svojo Besedo in odpeljal svojo nevesto v vzetje. Prvi obračun je bila gora Karmel; drugi je bila gora Preobrazbe, a tretji bo gora Sion.

Nenavadno obnašanje Mojzesa, Elije in Janeza, ki so se od ljudi umaknili v osamo, je mnoge pustilo v zmedo. Ljudje niso razumeli, da je bilo to zaradi tega, ker so bila njihova sporočila zavržena. Ampak seme je moralo biti posejano. Sejanje je bilo končano. Naslednja stvar je bila sodba. Oni so služili namenu kot znak ljudem, zato je sledeča stvar bila sodba.

V skladu z Razodetjem 13, 16 verjamem, da bo morala nevesta prenehati s pridiganjem, ker zver zahteva žig na roko ali čelo, da bi imela dovoljenje za pridiganje. Denominacije bodo vzele žig ali pa bodo prisiljene prenehati pridigati. Takrat bo Jagnje prišlo po svojo nevesto in obsodilo veliko vladarstvo.

Sedaj se spomnite, da je bil Mojzes rojen za odrejeno delo, toda tega dela ni mogel izvršiti, dokler ni prejel darov, ki so mu omogočili, da to delo izvrši.

v tej dobi je Avguštin od Hippa (354 – 430) predstavil pravilo, da cerkev treba in MORA, da je neizogibno, uporabiti moč, da vrne svoje otroke nazaj v red in da je ubijanje krivovercev in odpadnikov v skladu z Božjo Besedo. V svoji polemiki z donatisti je napisal: »...v resnici je bolje, da bi bili ljudje s poučevanjem vodeni k slavljenju Boga, kot pa da bi bili na to prisiljeni zaradi strahu pred kaznijo ali bolečino, toda to ne pomeni, da zato, ker prvi na in daje boljše ljudi, da bi tiste, ki se mu ne pokoravajo, bilo potrebno zanemariti. Kajti mnogi so spoznali korist (kot smo dokazali in vsakodnevno dokazujemo z resnično izkušnjo), ko so bili najprej prisiljeni s strahom ali bolečino in se je na njih kasneje lahko vplivalo s poučevanjem, da so lahko prenesli v delo to, kar so se naučili v Besedi... Kljub vsemu so boljši tisti, ki so pravilno vodeni z ljubeznijo, zagotovo pa so številnejši tisti, ki so korigirani s strahom. Kajti, kdo nas lahko bolj ljubi od Kristusa, ki je dal svoje življenje za ovce? Kljub vsemu, potem ko je Petra in druge apostole poklical zgolj s svojimi besedami in ko je pozneje prišel poklicat Pavla, ga ni prisilil samo s svojim glasom, temveč ga je s svojo močjo vrgel na zemljo. In da bi mogel s silo dovesti tistega, ki je besnel sredi teme nevere in mu dati svetlobo srca, ga je najprej udaril s fizično slepoto oči. Zakaj potem Cerkev ne bi uporabljala sile, da bi prisilila svoje izgubljene sinove, da se vrnejo? Sam Gospod je dejal: »Pojdi na pota in vzdolž ograj in prisili ljudi, naj vstopijo.« Zaradi tega, da je moč, ki jo je Cerkev prejela z Božansko dolo enostjo v svojem času, skozi religiozni karakter in vero kraljev, mora to biti instrument, s katerim so tisti, ki so najdeni na poteh in na razpotjih – torej v krivoverstvu in razkolih – prisiljeni vstopiti, naj potem ne ugovarjajo, da so prisiljeni.«

Zelo hitro je rasla žejna po krvi. Lažna trta je takrat v Španiji izkoristila cesarja Maksimilijana, da se pridruži v napadu na resnične vernike, ki so med sabo imeli Besedo, znamenja in udeležbo. Tako je škof Ithacus (385) pripeljal neke Priscillianiste v Treves. Obtožil jih je arovnštva in nemoralnosti in mnogi so bili pobiti. Proti temu so protestirali Martin od Toursa in Ambrozij od Milana in jih zaman rotali, naj prenehajo s preganjanjem. Ko se je preganjanje nadaljevalo, sta ta dva škofa zavrnila imeti skupnost s škofom Hydatiusom in njemu podobnimi. Nenavadno je reči, da je sinoda v Trevesu odobraval umore.

Od takrat naprej, posebno skozi mračno dobo, bomo videli, kako otroci mesa preganjajo in uničujejo otroke Duha, čeprav so eni in drugi trdili, da imajo enega Očeta, kot je bilo tudi v primeru Izmaela in Izaka. Tema duhovne pokvarjenosti se bo poglobljala, a resnična Božja svetloba bo postajal vedno bolj šibka, dokler ne bo še samo malo tlela. Kljub vsemu bo Božja obljuba obveljala: »Svetloba sveti v temi in tema pri tem ne more storiti nič.«

Do tega trenutka še nisem predstavil te zgodovinske točke, za katero sem obljubil, da jo bom obdelal, kar je mešanje Nimrodove in kršanske religije. Spomnili se boste, da je Attalus pobegnul iz Babilona v Pergam in

cesarstvu: babilonskem, medijsko – perzijskem, grškem in rimskem. Največja in najbolj absolutistična monarhija je bila babilonska, ki je simbolizirana kot glava iz zlata. Naslednja po slavi je bila medijsko – perzijska, ki je bila, kot je potrdila zgodovina, v resnici manj slavna in je simbolizirana kot prsi in roke iz srebra. Za njima je sledila grška doba, katere kralj je bil najbolj briljanten od vseh vojaških vodij, ki ga je svet kdajkoli videl in je zato prikladno simboliziral trebuh in bedra iz bronu. Bilo je manj slavno od njunih dveh predhodnikov. Na koncu je prišlo zadnje kraljestvo, ki se je imenovalo Rimsko cesarstvo, simbolizirano kot noge in stopala. Toda, če so bila prejšnja kraljestva simbolizirana kot isti elementi (isto zlato, srebro in bron), je to zadnje cesarstvo isto železo samo v nogah, ko pa je prišlo do stopal, je že bila mešanica železa in gline, a rudnina in zemlja se enostavno ne mešata in ne proizvajata trajnosti in trdnosti. Toda ne samo, da je temu tako, kar je še najbolj zaskrbljujoče, je to da bo to zadnje cesarstvo (rimsko) vzdržalo v svojem neobičajnem »pomešanem« stanju vse do Jezusove vrnitve.

To železno rimsko cesarstvo (železo označuje moč in veliko rušilno silo proti opoziciji), je moralo biti ustvarjeno iz dveh glavnih delov. Zagotovo, ker se je cesarstvo dobesedno razdelilo na dva dela – vzhodnega in zahodnega. Oba sta bila zelo močna in sta drobila vse pred sabo.

Toda tako, kot slava in moč vseh cesarstev za ne ugašati, tako je tudi to cesarstvo začelo propadati. V skladu s tem je Rim padel. Poganski cesarski Rim ni bil več iz železa, razpadel je. Bil je na smrt ranjen. Rim sedaj ni mogel vladati. Bilo je končno. Tako je svet mislil. Toda, v kakšni zmoti je bil svet, kajti ta glava (Rim), prav ranjena, ni bila na smrt zaklana. (Wuest-ov prevod Razodetja 13, 3: »Ena od njenih glav je bila videti ranjena na smrt, s prerezanim grlom. A njena smrtna rana se je pozdravila. Vsa zemlja je šla polna za udenja za zverjo.«)

Ljudje gledajo na Rim. Gledajo italijanski narod. Medtem ko gledajo, ne doumejo, da je Rim s svojimi strogimi mejami, kjer ima papež resnično področje kot svojo vladavino, dobesedno narod v narodu in ima veleposlanike ter sprejema veleposlanike. **PAPEŠKI LAŽNI KRŠANSKI RIM** (celo imenovan z imenom večno mesto – kako bogokletno) **SEDAJ S POMOČJO RELIGIJE UPRAVLJA CELO SPRETNEJE, KOT PA JE POGANSKI CESARSKI RIM UPRAVLJAL Z MOČJO ISTEGA ŽELEZA.** Ko je Konstantin združil cerkev in državo in to edinstvo vzdrževal s silo, je Rim dobil novo življenjsko moč. Duh, ki je motiviral poganski Rim, je isti duh, ki sedaj motivira lažni kršanski Rim. Vidite lahko, da je temu tako, ker sedaj veste, da tretje cesarstvo ni nikoli prenehalo obstajati, ampak se je samo spremenilo v svoji zunanji strukturi.

Takrat ko je nicejski koncil preusmeril moč političnega Rima na cerkev, se je zdelo, da ni meja, do katerih ta prva kršanska cerkev ne bi šla. Ime kristjan, ki je prvobitno prinašalo preganjanje, je sedaj postalo ime preganjalca. Ravno

Moral je oditi v puščavo in tam čakati, ker je imel Bog odrejen čas. Na prestolu je moral biti to noč določen faraon in ljudje so morali stokati za kruhom življenja, preden ga je mogel Bog poslati nazaj. To velja tudi za naš dan.

Toda, kaj imamo mi v tem našem dnevu? Množice izvajajo znamenja, dokler ne dobimo generacije iskalcev znakov, ki vedo malo ali nič o Besedi ali resni nem gibanju Božjega Duha. Sreče ni so, če vidijo kri, olje in ogenj; za njih ni pomembno, kaj je v Besedi. Podprli bodo kakršnakoli znamenja, celo tista, ki niso po Pismu. Toda Bog nas je opozoril na to. V Mateju 24 je dejal, da si bosta v zadnjem času ta dva duhova tako medsebojno blizu, da jih bodo samo izbrani lahko razlikovali, ker samo oni ne bodo zavedeni.

Na kakšen način in lahko razlikujete duhove? Samo dajte jim test Besede. Če ne govorijo te Besede, so od zlega. Kot je zli zavedel prvi dve nevesti, bo poizkušal zavesti tudi nevesto tega poslednjega dne, tako da jo bo poizkušal navesti, da se hibridizira skozi cerkvena verovanja, ali pa jo enostavno obrniti od Besede proti kateremukoli znamenju, ki bi ji odgovarjal. Toda Bog ni nikoli postavil znamenj pred Besedo. Znamenja spremljajo Besedo, kot v primeru, ko je Elija ukazal ženi, naj po Gospodovi Besedi najprej sprejme kola zanj. Ko je naredila tako, kot je to dejala Beseda, je prišlo odgovarjajoče znamenje. Najprej pridite k Besedi, šele potem opazujte čudeže. Duh daje energijo semenu Besede.

Kako mora katerikoli glasnik, ki je poslan od Boga, verovati samo del Besede, nekaj od Nje pa zanikati? Resnični Božji prerok bo v tem zadnjem dnevu razglasil celotno Besedo. Denominacije ga bodo sovražile, njegove besede so lahko neugodne, kot je bilo pri Janezu Krstniku, ko jih je imenoval kake strupenjače. Toda vnaprej določi, eni bodo slišali in bodo pripravljeni za vzetje. Kraljevsko Abrahamovo seme se bo z vero, podobno Abrahamovi, držalo Besede, ker so oni skupaj vnaprej določili eni.

Glasnik zadnjega dne se bo pojavil v času, ki ga je Bog odredil. Kot vsi vedo, je danes čas konca, ker je Izrael v svoji domovini. On bo sedaj v skladu z Malahijo prišel vsak čas. Ko ga bomo videli, bo obdan z Besedo. On bo napovedan (nanj bo kazala Beseda iz Razodetje 10, 7) in Bog bo potrdil njegovo službo. Pridigal bo resnico, kot je to po el Elija in bo pripravljen na koncu ni obračun na gori Sion.

Mnogi ga bodo napačno razumeli, ker so bili o Pismu poučeni evani na odrejen način, ki ga smatrajo za resnico. Ko bo prišel on nasproti temu, mu ne bodo verjeli. Celotni nekateri resnični pridigarji bodo glasnika napačno razumeli, ker so zapeljivci mnogo različnih stvari poimenovali z Božjo resnico.

Toda ta prerok bo prišel in kot je predhodnik prvega prihoda klical: »Poglejte Jagnje Božje, ki odvzema greh sveta,« tako bo tudi on brez dvoma zaklical: »Poglejte Jagnje Božje, ki prihaja v slavi!« On bo storil to, kajti

kakor je bil Janez glasnik izbranim resnice, tako je ta zadnji prerok, glasnik izbranim in nevesti, rojeni z Besedo.

KRISTUS HVALI CERKEV

Razodetje 2, 13:

»Poznam tvoja dela in kje prebivaš: tam, kjer ima Satan svoj prestol. Vendar se držiš Mojega Imena in nisi zatajil Moje vere niti v dneh, ko je bil Antípa, Moj zvesti pri evalec, umorjen tam pri vas, kjer prebiva Satan.«

»Poznam tvoja dela.« To so identitete besede, izgovorjene vsem sedmim glasnikom, ki se nanašajo na Božje ljudi v vsaki dobi. Ker so izgovorjene dvema trtama (resni ni in lažni), bodo v srca prve skupine prinesle veselje in srečo, v srca druge pa strah. Eprav smo rešeni po milosti, brez del, bo resni na odrešitev proizvedla dela, oziroma delovanja, ki bodo Bogu po volji. Prvo Janezovo pismo 3, 7: »Otroci, njih ne naj vas ne zapelje. Le kdor RAVNA (dela) pravi no, je pravi en, kakor je pravi en On.« Če ta verz karkoli pomeni, potem pomeni, da lovek JE to, kar DELA. Jakob 3, 11: »Je mar studenec v istem izviru sladek in grenek?« Rimljanom 6, 2: »Le kako bomo mi, ki smo odmrli grehu, mogli še živeti v njem?« Matej 12, 33-35: »Vzemimo, da je drevo dobro – potem je tudi njegov sad dober. Če pa je drevo slabo – potem je tudi njegov sad slab. Drevo namreč spoznamo po sadu. Gadja zalega! Kako morete govoriti dobro, če ste hudobni? Iz preobilja srca namreč govorijo usta. Dober lovek prinaša iz dobrega zaklada dobro, hudoben lovek pa iz hudobnega zaklada húdo.« Torej, če je lovek rojen iz Besede (Na novo ste rojeni, ne iz propadljivosti, temveč iz nepropadljivosti: z Besedo živega Boga, ki ostaja za vedno. Prvo Petrovo 1, 23), bo prinesel Besedo. Sadovi ali dela njegovega življenja bodo proizvod tiste vrste semena ali življenja, ki je v njem. Zaradi tega bodo njegova dela po Pismu. O, kakšna obtožba bo ta resnica proti pergamski dobi. Tam stoji Nekdo, brez primere in v Njegovi roki je oster dvorezni meč, ki je Božja Beseda. In ta Beseda nas bo sodila poslednji dan. Pravzaprav, Beseda sodi celo že sedaj, ker presoja misli in namere srca. Razdvaja telesno od duhovnega. To vas dela za živa pisma, ki jih berejo in poznajo vsi ljudje na Božjo slavo.

»Vem za tvoja dela.« Če se lovek boji, da morda ne bo ugodil Bogu, naj potem izpolni Besedo. Če se kdo vpraša, ali bo slišal te besede: »To si dobro naredil zvesti in dobri služabnik,« naj v svojem življenju izpolni Božjo Besedo in zagotovo bo slišal te besede pohvale. Beseda resnice je bila kriterij takrat, prav tako je kriterij sedaj. Ni drugega standarda, ni drugega merila. Tako kot bo Jezus Kristus sodil svet, tako ga bo sodila Beseda. Če kdo želi vedeti, kako mu gre, naj naredi tako, kot je svetoval Jakob: »Poglej v zrcalo

S pomočjo državne pomoči so cerkve nasledile lepe stavbe, v katerih so bili nanizani oltarji iz belega marmorja in podobe preminulih svetnikov. In ravno v tej dobi se je »zver« iz Razodetja 13, 3, ki je bila na smrt ranjena (pogansko Rimsko cesarstvo), vrnilo v življenje in dobilo moč kot »Sveto Rimsko Cesarstvo«. Rim se je kot materialisti ni narod močno izrpal in bi se kmalu izrpal v celoti, vendar to sedaj ni bilo pomembno, ker jo bo njeno religiozno cesarstvo držalo na vrhu sveta vladajo od znotraj, pri čemer od zunaj sploh ne bo videti, da to počne.

Dovolite mi, da vam glede tega vprašanja pokažem to no resnico iz Pisma, ker ne želim, da kdorkoli misli, da dajem svoje lastno razodetje – ki se ne nahaja v Pismu. Daniel 2, 31-45: »Ti, o kralj, si imel videnje: Glej, bila je velika podoba. Ta podoba je bila orjaška in njen blesk je bil izreden; pred teboj je stala in njen videz je bil grozen na pogled. Glava te podobe je bila iz istega zlata, njene prsi in roke iz srebra, njen trebuh in ledja iz brona, njena stegna iz železa, njene noge deloma iz železa, deloma iz gline. Ti si to gledal, dokler se ni brez loveških rok utrgal kamen in zadel podobo v njene železne in glinaste noge ter jih zdrobil. Tedaj se je hkrati razdrobilo železo, glina, bron, srebro in zlato ter so postali kakor pleve na poletnih skednjih. Veter jih je odnesel, nikakršnega sledu ni bilo več za njimi. Kamen pa, ki je zadel podobo, je postal velika gora in napolnil vso zemljo. To so sanje; in njihov pomen povemo pred kraljem. Ti, o kralj, kralj nad kralji, ki ti je Bog nebes dal kraljestvo, moč, oblast in slavo povsod, kjer koli prebivajo loveški sinovi, poljske živali in ptice neba, in ki je dal v tvojo roko oblast nad vsem, ti si glava iz zlata. Za teboj vstane drugo kraljestvo, manj mogočno od tvojega; nato tretje kraljestvo, tisto iz brona, ki bo vladalo vsej zemlji. Četrto kraljestvo bo trdno kakor železo. Ker bo iz železa, bo zdrobilo in strlo vse, kot železo, ki vse to razbije, zdrobi in razbije vsa tista kraljestva. Potem si videl noge in prste, deloma iz lonarske gline, deloma iz železa. Kraljestvo bo razdeljeno, vendar bo v njem nekaj trpežnosti železa, kajti videl si, da je bilo železo pomešano z lonarsko glino. Da so bili prsti na nogah deloma iz železa, deloma iz gline, pomeni: del kraljestva bo trden, drugi del pa krhek. Ker si videl železo, pomešano z lonarsko glino, to pomeni, da se bo loveško seme pomešalo, vendar se ne bodo držali drug drugega, kakor se tudi železo ne more pomešati z glino. V dneh teh kraljev bo Bog nebes ustanovil kraljestvo, ki na veke ne bo razdejavano. Njegovo kraljestvo ne bo prepušeno drugemu ljudstvu. Razdrobilo in pokončalo bo vsa ta kraljestva, samo pa bo ostalo na veke. Kajti videl si, da se je brez loveških rok utrgal z gore kamen in zdrobil železo, bron, glino, srebro in zlato. Veliki Bog tako oznanja kralju, kaj se bo poslej zgodilo. Sanje so resni ne in njihov pomen je zanesljiv.« V tem je razodet natančen opis prihodnosti, neizpolnjene zgodovine, ki je bila prerokovana, da bo prišla na zemljo od asa Daniela, pa vse dokler ne pride Jezus in zavlada kot Sin Davidov. To je znano kot »obdobje poganov«. To obdobje je imelo štiri zgodovinske dele, vsak del je bil znan po prevladujočem

ji znamenja. Bolniki so ozdravljeni in mrtvi obujeni. Je živa z Življenjem in Božjo Besedo. Ne ljubi svojega življenja, ampak se drži Njegovega Imena in Njegove vere celo do smrti.

In tako se je na te resni ne vernike spustilo strašno preganjanje uradnega Rima, dokler ni vstal Konstantin in dal religioznemu slavljenju svobode. Zdi se, da obstajata dva razloga, zakaj je bila ta svoboda dana. Kot prvo, razni dobri cesarji niso dovoljevali preganjanja, ampak ko so umrli, so jih nasledili tisti, ki so kristjane ubijali. To je bilo tako nesmiselno, da je kon no prišlo do javnega mnenja, da je kristjane potrebno pustiti na miru. Drugi in najbolj znani razlog je v tem, da je imel Konstantin pred sabo zelo težko bitko ravno v asu prevzemanja uprave nad cesarstvom. Neke no i je v snu videl, kako se je pred njim pojavil beli križ. Domneval je, da mu je bilo to prikazano kot predznak njegove zmage v bitki, e bodo kristjani za to zmago molili. V primeru dobljene bitke jim je obljubil svobodo. Zmagal je in v Nantskem ediktu leta 312 po Kristusu, je bila dana svoboda slavljenja.

Toda ta osvoboditev izpod preganjanja in smrti, ni bila tako velikodušna, kot je bilo sprva videti. Konstantin je bil sedaj pokrovitelj. Njegov interes pokrovitelja je bil nekaj ve od opazovalca, ker je ocenil, da cerkev v svojih zadevah potrebuje njegovo pomo . Videl jih je, kako se v raznih vprašanjih razhajajo. Eno od takšnih je vklju evalo Ariusa, škofa Aleksandra, ki je svoje pristaše u il, da Jezus v resnici ni bil Bog, temve manjše bitje, glede na to, da je bil ustvarjen od Boga. Zahodna cerkev je imela nasprotno stališ e in verjela, da je Jezus bistvo Boga in kot so to imenovali, »enakopraven z O etom«. S takšnimi vprašanji in z uvajanjem raznih poganskih ceremonialov v slavljenje, je cesar leta 325 sklical nicejski koncil z mislijo, da bo zbral vse skupine, ki bodo zgladile svoje razlike in prišle do skupnega razumevanja in bodo vsi eno. Ali ni nenavadno, eprav se je to za elo s Konstantinom, da to ni umrlo, temve je danes zelo živo kot » Svetovni koncil cerkva«? In tam, kjer mu v resnici to ni uspelo, bo doseženo v tem dnevu skozi ekumensko gibanje.

Torej, to vmešavanje države v cerkev je nepremišljena stvar, ker svet ne razume niti resnice, ki se nahaja v Besedi, niti potov cerkve. Samo odlo itev, ki jo je prinesel koncil, da je Arius bil v zmoti, je dve leti kasneje cesar preklical in ta lažna doktrina je bila ljudem podtaknjena za mnoga leta.

Toda Gospodu je bilo resni no znano, da se bosta cerkev in država združile. Že samo ime Pergam pomeni »popolnoma poro ena«. V resnici sta država in cerkev bili poro eni. Politika in religija sta bili združeni. Potomci tega bratstva so bili dosledno najstrašnejši hibrid, ki jih je svet kdajkoli videl. V njih ni resnice, temve Kajnove zle poti (prvega hibrida).

Ne samo to, da sta bile v tej dobi dr ava in cerkev poro eni, temve je prvi cerkvi bila uradno pridružena babilonska religija. Satan je imel sedaj pristop h Kristusovemu imenu in v aš enju je bil dvignjen na prestol kot Bog.

Božje Besede.«

»Vem za tvoja dela.« Medtem ko je On stal z Besedo in preu eval njihova življenja v svetlobi na rta, ki ga je izpostavil zanje, je mogel biti v veliki meri zadovoljen, ker so podobno kot tisti, ki so že odšli, prenašali pregnanstvo nepravi nih in so se še vedno z veseljem držali Gospoda. In eprav je bilo ve krat težko služiti Gospodu, so Mu kljub temu služili in Ga v Duhu in resnici slavili. Toda z lažno trto ni bilo tako. Na žalost so zavrgli življenje izgrajeno na Besedi in so sedaj odšli vse dlje in dlje od resnice. Njihova dela so pri ala o globinah, v katere so potonili.

VRSTO SE DRŽIŠ MOJEGA IMENA

»Kam naj gremo? Samo ti imaš Besede ve nega življenja!« Oni so se vrsto držali takrat in vrsto se držijo sedaj, toda ne s smrtnim strahom kot ljudje, ki živijo neplodno življenje. Mo no so se držali v Njegovi mo i, v varnosti Duha, da so bili eno v Njem. Vedeli so, da so jim bili grehi zagotovo odpuš eni in so v pri evanje tega nosili ime »kristjani«. To Ime, ki je bilo iznad vseh Imen, so znali ljubiti. Njihova kolena so se upogibala pred tem Imenom. Njihovi jeziki so Ga priznali. Karkoli so delali, so delali v Imenu Gospoda Jezusa. Imenovali so to Ime in se izogibali zla ter ob zavzetju svojih stališ bili pripravljeni umreti za to Ime, prepri ani v boljše vstajenje.

Vzemi Jezusovo Ime s seboj,

otroka žalosti in gorja.

Dalo ti bo veselje in tolažbo.

Zaradi tega Ga vzemi, preden kamorkoli greš,

dragoceno Ime, o kako milo,

upanje zemeljsko in veselje nebeško.

Že v drugem stoletju so besede »O e, Sin in Sveti Duh« mnogim pomenile »trojstvo« in ideja o mnogoboštvu treh bogov je postala doktrina lažne cerkve. Ne bo dolgo trajalo, da bo to Ime popolnoma odstranjeno in to se je v tej dobi zares zgodilo. Zamenjali so IME Gospod Jezus Kristus z nazivi ENEGA VELIKEGA BOGA. Medtem ko so mnogi odpadli in objeli trojstvo in pri krstu uporabljali nazive božanstva, je mala reda še vedno krstila v Ime Jezusa Kristusa in se na ta na in držala resnice.

S tako veliko množico teh, ki niso spoštovali Boga ter Ga spremenili v tri bogove in zamenjali Njegovo dobrohotno Ime v nazive, bi se nekdo vprašal ali so znamenja in udeži, ki spremljajo tako veliko Ime, še vedno delovali med ljudmi. Zares, ta znamenja in udeži so bili mo no in udovito manifestirani, zagotovo pa ne v lažni trti. Ljudi, kot je na primer Martin, je Bog obilno uporabljal in jih potrjeval z znamenji, udeži in darovi Svetega

Duha. To Ime je bilo še vedno u inkovito, kot je vedno bilo in vedno bo tam, kjer Ga sveti astijo skozi Besedo in vero.

TI SE NISI ODREKEL MOJE VERE

V Apostolskih delih 3, 16, ko so Petra vprašali, kako se je pri Lepih Vratih zgodil veliki udež nad hromim lovekom, je on to pojasnil na naslednji na in: »In ker je mož, ki ga vidite in poznate, veroval v Njegovo Ime (Jezus), mu je to Ime (Jezus) dalo mo ; in vera, ki prihaja po (od) Njem (Jezusu), mu je vrnila (prej hromemu) popolno zdravje, kakor ste vsi videli na lastne o i.« Vidite, tukaj je to. Jezusovo Ime in Jezusova vera sta dosegli udež. Peter ni trdil, da je bila to njegova lastna loveška vera, tako kot ni trdil, da je bilo to njegovo lastno ime. Dejal je, da je Jezusovo ime z uporabo Jezusove vere, naredilo to veliko delo. Ta vera je to, o emer je Gospod govoril v Razodetju 2, 13. To je bila NJEGOVA vera. To ni bila vera V Njega. Ampak, to je bila NJEGOVA LASTNA vera, ki jo je On dal vernikom.

Rimljanom 12, 3: »Nikar ne mislite o sebi ve , kot je treba misliti, ampak mislite trezno (glede na prvi verz so ti ljudje BRATJE), pa po meri vere, ki mu jo je Bog dal.« Efežanom 2, 8: » Z milostjo ste namre odrešeni po veri, in to (vera) ni iz vas, ampak je Božji dar.« In isto tako govori v Jakobu 2, 1: »Moji bratje, (bodite pozorni, On tudi govori bratje) ne združujte vere (ne v) našega Gospoda Jezusa Kristusa, Gospoda veli astva, s pristranskostjo.«

V tej pergamski dobi, kjer so ljudje po love ili odrešenje s tem, da so se obrnili od resnice, ki pravi da je »odrešenje od Gospoda« - in zavrnili doktrino izbire ter na široko odprli cerkvena vrata in svoje skupnosti vsem, ki so podpisali njihove lanke vere (ne glede na Besedo), je v tej dobi hitre degradacije še vedno obstajala mala skupina, ki je imela mero vere našega Gospoda Jezusa Kristusa in ni uporabljala te vere samo v delih mo i, ampak so se upirali tistim, ki so si drznili re i, da so rešeni preprosto na temelju pridruževanja cerkvi. Vedeli so, da noben lovek ne more resni no verjeti v ve no življenje in Božjo pravi nost, brez mere vere samega Gospoda Jezusa. Tako kot so današnje cerkve polne razumskih vernikov, ki podpirajo deviško rojstvo, prelito kri, odhajanje v cerkev in jemanje Gospodove ve erje, a sploh niso na novo rojeni, je bil enak problem tudi v tej tretji dobi. loveška vera ni bila zadostna takrat in ni zadostna sedaj. Potrebno je, da sama vera Božjega Sina pade v loveško srce, da lahko prejme Gospoda slave v tempelj, ki ni narejen z rokami.

To je bila živa vera. »Živim po veri Božjega Sina.« Pavel ni govoril, da je živel po veri V Božjega Sina. To je bila vera Božjega Sina, ki mu je dala življenje in ga držala, da lahko živi v krš anski zmagi.

Ne, niso zanikali, da je odrešenje nadnaravno od za etka do konca. Imeli

tisti, ki se imenujejo kristjani, tar a hudi a in v sled tega glavna tar a državnega terorja. Toda ni tako. Prva cerkev je za ela števil no tako napredovati in se množiti, da so cesarji in razni uslužbenci vlade pravzaprav iz politi nih razlogov bili naklonjeni tej cerkvi. In ko so se voditelji prve rimske cerkve znašli v naklonjenosti, so izkoristili priložnost in obrnili vladu proti resni nim vernikom ter zahtevali njihovo preganjanje, e se ne bi hoteli priklju iti njihovi redi. Eden takšnih je bil Anicetus, škof prve rimske cerkve, ki je živel v drugem stoletju in je bil Polikarpov sodobnik. Ko je blaženi Polikarp slišal, da je prva rimska krš anska cerkev sodelovala v poganskih obi ajih in popa ila resnico Evangelija, je odšel tja in jih prosil, da se spremenijo. Videl jih je, kako se priklanjajo pred podobami, ki so bile poimenovane po apostolih in svetih. Videl jih je, kako prižigajo sve e in kako prižigajo kadila na oltarju. Videl jih je, kako slavijo pasho pod imenom vstajenje, kjer so dvigovali kruh v obliki diska, ki je izkazoval eš enje boga sonca in zatem so izlivali vino, kot žrtveni dar bogovom. Toda ta ostareli svetnik, ki je potoval približno 2500 kilometrov, ni mogel prepre iti njihovega vratolomnega padca. Bog je skozi njega spregovoril ravno takrat, ko je odhajal: »Efrajim se je poro il s svojimi idoli, pusti ga,« Ozej 4, 15. Polikarp se ni nikoli ve vrnili.

Po škofu Anicetusu je bil hudobni rimski škof imenovan Victor. On je v prvo cerkev vpeljal celo še ve poganskih sve anosti in obredov in prav tako je hodil naokrog, poskušajo z vso svojo mo jo nagovoriti resni ne krš anske cerkve k uvedbi istih idej. Ker niso hoteli storiti, kar je zahteval, je zato nagovoril vladne uslužbence, da so za eli vernike preganjati, pozivati na sodiš a, zapirati in celo obsojati na smrt. Takšen primer njegovih groznih del je najden v zgodovini, kjer je Callistus (Victorjev prijatelj) nagovoril cesarja Septimija Severa, da ubije 7000 vernikov v Solunu, ker so ti resni ni verniki slavili pasho v skladu z Gospodom Jezusom in ne v skladu s slavljenjem Astarte.

Tako je lažna trta že izlivala svoj bes proti živemu Bogu, ubijajo izbrane, kot je tudi njihov prednik Kajin ubil Abela.

Resni na cerkev je še naprej poskušala pridobiti prvo cerkev, da se pokesa. Ona tega ni hotela storiti. Pove evala se je v velikosti in vplivu. Spustila se je v nenehni aktivni boj, da bi omalovaževala resni no seme. Trdili so, da so oni in samo oni resni ni predstavniki Gospoda Jezusa Kristusa in se hvalili z dejstvom, da so izvirna rimska cerkev in da so samo oni bili prva cerkev. Resni no, oni so bili prva cerkev. IN RESNI NO TUDI SO.

Zaradi tega imamo v asu tretje cerkvene dobe dve cerkvi, ki nosita isto ime, toda z ostrimi medsebojnimi razlikami. Prva je odšla od resnice, se poro ila z idoli in v sebi nima življenja. Šla je skozi hibridizacijo in z njenimi stopinjami gre znamenje smrti (ne življenja). Je mo na z mnogimi lani. Svet ji je naklonjen. Druga je mala preganjana skupina. Ona sledi Besedi in sledijo

OBTOŽBA

Razodetje 2, 14-15:

»Toda nekaj ti moram o itati: pri sebi imaš ljudi, privržence Bileámovega nauka. Ta je u il Baláka zavajati Izraelove sinove v greh, jesti malikom žrtvovane jedi in ne istovati. Prav tako imaš tudi ljudi, ki sledijo nauku nikolajevcev, ki ga Jaz sovražim.«

V tej pergamski dobi Gospod obtožuje dve doktrini, ki ju sovraži. Prva je doktrina Bileama, ki je prinesla malikovanje in grešne neobrzdanosti Izraela v Baal-Peoru, in druga je doktrina nikolajevcev, ki so bili v efeški dobi samo še dejanja. Povežite to obtožbo z dejstvom, da je On izpostavil Pergam kot Satanov prestol in z lahkoto pravilno zaklju imo, da je religija Babilona na nek na in postala pomešana s krš anstvom.

Torej, to ni samo predpostavka, temve zgodovinsko dejstvo, ki ga bomo dokazali z vra anjem v zgodovino vse do leta 36 po Kristusu in bližajo se nicejskemu koncilu 325. leta. Ko so bili kristjani (v glavnem Judje po rojstvu) pregnani iz Jeruzalema, so šli vsepovsod in pridigali Evangelij, predvsem v sinagogah. In tako sta Junij in Andronik, ki sta v skladu z Rimljani 16, 7 bila apostola, v treh letih ali okrog leta 36 po Kristusu, Evangelij prinesla v Rim. Nekaj let je tam delo cvetelo, dokler niso nenehni medsebojni judovski spori spodbudili cesarja Klavdija, da jih iz Rima izžene. Z izgonom Judov iz tega mesta je bila hrbtenica te male cerkve prakti no zlomljena. Mogo e so celo starešine bili Judje in so zaradi tega odšli. reda je bila brez nadzora in glede na to, da Beseda še ni bila napisana kot vodi , bi se ta mala reda lahko z lahkoto oddaljila in bila potem preplavljena s filozofi in pogani tistega dne. Zaradi zalezovanja okrutnih volkov in osvobojenega duha antikrista iz zgodovine vidimo, da se je ta mala rimska cerkev brezupno vrnila v stari greh in pri ela uvajati poganske ceremonije pod krš anskimi imeni.

Ker je obdobje pregnanstva trajalo 13 let, se ustanovitelja Junij in Andronik nista vrnila vse do 54. leta po Kristusu. Zamislite si njuno zgroženost, ko sta našla cerkev s krš anskim imenom, ki je bila obupno poganska. V cerkvi so se nahajali oltarji, na katere so postavljali kadila in opravljali poganske obrede. K utrjenim vodjem te cerkve se ni dalo pristopiti, zato so z malo skupino, ki je poskušala ostati zvesta, ustanovili novo cerkev, oziroma drugo rimsko cerkev. Bog je med njimi udovito deloval z znamenji in udeži, tako da je bila ustanovljena tretja cerkev. A eprav je bilo prvi cerkvi o itano, da je v svojem proslavljanju poganska in NE krš anska, se ni hotela odre i svojemu nazivu, ampak je ostala in ŠE VEDNO OSTAJA prva rimska cerkev – rimskokatoliška cerkev.

Torej, ve ina od nas ima napa no idejo, da bodo mnogi in predvsem

so živo resnico Njegovega Imena in Njegove vere in Gospod jih je blagoslovil in bili so dostojni Njega.

ANTIPA, MOJ ZVESTI MU ENEC

V Besedi v povezavi s tem bratom ni drugega zapisa ali omembe v kakšni zanesljivi zgodovinski beležki. Toda zagotovo tudi ni potrebno. Ve kot dovolj je, da ga je Gospod videl in poznal. Ve kot dovolj je, videti njegovo zvestobo Gospodu, zapisano v živi Besedi. On je bil kristjan. Imel je Jezusovo Ime. Imel je vero našega Gospoda Jezusa Kristusa in bil med tistimi, ki so živeli po njej. Odgovoril je na Jakobove besede: »Moji bratje, ne združujte vere našega Gospoda Jezusa Kristusa, Gospoda veli astva, s pristranskostjo.« Poln Svetega Duha in vere, podobno kot Štefan, ni bil pristranski do nikogar, ni se bal nikogar. In ko je bila izre ena smrt za vse tiste, ki so vzeli to Ime in hodili v veri Jezusa Kristusa, je zavzel svoje stališ e skupaj s tistimi, ki se niso vra ali nazaj. Da, umrl je, vendar je tako kot Abel, prejel pri evanje od Boga (njegovo ime je zapisano v Besedi) in eprav je mrtev, njegov glas še vedno govori na straneh Gospodovega Božanskega poro ila. Še en zvesti mu enec je prenesen k svojemu po itku. Ampak Satan tukaj ni zmagal, tako kot ni zmagal takrat, ko je ubil Kneza Miru, kajti Satan je bil oropan na križu, in sedaj bo Antipina kri klicala stotinam tistih, ki bodo vzeli svoje križe in šli za Njim.

KJER IMA SATAN SVOJ PRESTOL

Razlog, zaradi katerega je to del hvalospeva Duha, je v tem, da so ti hrabri vojaki križa premagovali Satana natanko sredi njegove lastne prestolne dvorane. Zmagovali so skozi Ime in Vero Jezusa sredi tabora vodje teme. Kakšna veli astna pohvala. Tako kot so Davidovi junaki napadli sovražnikov tabor, da bi Davidu prinesli vodo, ki gasi žejo, tako so ti velikani vere napadli oblast Satanovega zemeljskega oporiš a in s pridiganjem ter opominjanjem prinesli vodo odrešenja tistim, ki so živeli pod senco smrti.

Torej, kakorkoli so bile te besede, ki se ti ejo prestola in Satanove oblasti, del Božje pohvale za Njegove izbrance, one pravzaprav postavljajo oder, na katerem se bo obsodilo zlo, ki je za elo prevladovati v cerkvi.

PEREGAM: Satanov prestol in bivališ e. Mnogim so bile te besede bolj slikovita prisposoba, kot pa zgodovinska resnica. Toda te besede so zagotovo resni ne in zgodovina to potrjuje. Pergam je v resnici bil Satanov prestol in bivališ e. To se je zgodilo na naslednji na in.

Prvotno Pergam ni bil mesto, kjer je Satan (kar se ti e loveških

zadev) prebival. Babilon je bil vedno dobesedno in v prenesenem pomenu njegov glavni štab. Slavljenje Satana ima svoj izvor v mestu Babilon. 1. Mojzesova knjiga – Geneza 10, 8-10: »Kušu se je rodil Nimród, ta je prvi postal junak na zemlji. Bil je velik lovec pred GOSPODOM; zato pravijo: Velik lovec pred GOSPODOM kakor Nimród. Prvenci njegovega kraljestva so bili Babilon, Ereh, Akád in Kalne v šinárski deželi.« 1. Mojzesova knjiga – Geneza 11, 1-9: »Vsa zemlja je imela en sam jezik in isto govorico. Ko so se ljudje odpravili od vzhoda, so našli ravnino v šinárski deželi in se tam naselili. Rekli so drug drugemu: »Dajmo, delajmo opeko in jo žgimo v ognju!« Opeko so uporabljali namesto kamna in zemeljsko smolo namesto malte. Rekli so: »Dajmo, sezidajmo si mesto in stolp, katerega vrh naj sega do neba, in naredimo si ime, da se ne bomo razkropili po vsej zemlji!« GOSPOD je stopil dol, da bi si ogledal mesto in stolp, ki so ga postavili loveški otroci. In GOSPOD je rekel: »Glej, eno ljudstvo so in vsi imajo en jezik, in to je šele za etek njihovega dela. Zdaj jih ne bo ni ve zadržalo; kar koli bodo hoteli, bodo naredili. Dajmo, stopimo dol in tam zmešajmo njihov jezik, da ne bodo ve razumeli govornice drug drugega!« In GOSPOD jih je razkropil od tam po vsej zemlji in nehali so zidati mesto. Zato se je imenovalo Babél, ker je tam GOSPOD zmešal jezik vse zemlje in od tam jih je GOSPOD razkropil po vsej zemlji.«

Babél je izvirno ime za Babilon. To pomeni zmešnjava. Dobesedno ga je ustanovil Kuš, Hamov sin, vendar se je razvil v kraljevsko mo in razkošje pod njegovim sinom Nimrodom, silnim lovcom. Nimrod je v skladu z opisom iz 1. Mojzesove knjige 11 in tudi v skladu s svetovno zgodovino, nameraval dose i tri stvari. Želel je ustanoviti mo an narod, kar je tudi storil. Želel je propagirati svojo lastno religijo, kar je naredil. Želel si je pridobiti ime, kar je tudi dosegel. Njegovi uspehi so bili tako enkratni, da je med vsemi svetovnimi vladavinami kraljestvo Babilona poimenovano z zlato glavo. Da je njegova religija dosegla prevlado, je dokazano z dejstvom, da ga Pismo v Izaiji 14. poglavje in v Razodetju 17 in 18, popolnoma izena uje s Satanom. Iz zgodovine lahko dokažemo, da je preplavila ves svet in da je osnova vsaki sestavi malikovanja in v mitoloških temah, eprav se v razli nih delih sveta imena bogov razlikujejo, pa v skladu z jezikom ljudstev. Samo po sebi je razumljivo, da je naredil ime sebi in svojim sledilcem, ker vse dokler ta sedanja doba traja (dokler se Jezus ne odkrije Svojim bratom), bo on aš en in spoštovan, eprav pod drugim imenom kot Nimrod in v nekoliko druga nem templju od tistega, v katerem je bil najprej oboževan.

Glede na to, da se Sveto Pismo ne ukvarja podrobneje z zgodovino drugih narodov, bo nujno potrebno preiskati starodavne svetovne zapise, da bi našli odgovor na to, kako je Pergam postal prestol Satanove religije iz Babilona. Glavni izvor informacij bo v zapisih egiptovske in grške kulture. Razlog je v tem, da je Egipt prejel svojo znanost in matematiko od Kaldejcev in s svoje

anti ne mitologije, kjer se bogovi poistovetijo z ljudmi? To no od tam izvira slavljenje prednikov. Na ta na in lahko enostavno preu imo zgodovino, da odkrijemo stvari o slavljenju prednikov. Torej, predstavljeno je, da je Kuš uvedel eš enje treh bogov: o eta, sina in duha. Trije bogovi, od katerih so bili vsi trije enakopravni. Ampak on je bil seznanjen o prihodu ženinega semena, tako da sta se v sliki morala pojaviti žena in njeno seme. To se je zgodilo takrat, ko je umrl Nimrod. Njegova žena Semiramida ga je astila in s tem naredila sebe za mater sina in tudi za mater bogov. (To no tako, kot je rimska cerkev oboževala Marijo. Oni trdijo, da je bila brez greha in da je bila Božja mati.) Semiramida je Nimroda klicala »Zeroashta«, kar pomeni »ženino obljubljeni seme«.

Toda nedolgo zatem je žena za ela privla iti ve pozornosti kot sin in kmalu je bila ona tista, ki je bila predstavljena, kako z nogami tepta ka o. Imenovali so jo »kraljica neba« in jo naredili za božansko. Kako podobno je to današnjemu asu, ko je Marija, Jezusova mati povzdignjena do nesmrtnosti in ravno v tem asu, od septembra 1964 vatikanski koncil poizkuša dati Mariji položaj, ki ji ne pripada, ko jo ho ejo poimenovati »Marija Posrednica«, »Marija Mati vseh vernikov« ali »Mati Cerkve«. e je kdajkoli v religiji obstajalo babilonsko proslavljanje prednikov, je to religija rimske cerkve.

V Babilonu se ni pri elo samo proslavljanje prednikov, temve tudi proslavljanje narave. Ravno v Babilonu so bili bogovi poistoveteni s soncem, mesecem itd. V naravi je bil glavni objekt sonce, ki ima lastnost dajanja svetlobe in toplote in lovek ga vidi na nebu kot ognjeno kroglo. Zaradi tega je glavni bog bil bog sonca, ki so ga imenovali Baal. Sonce je bilo mnogokrat predstavljeno kot ognjeni krog in kmalu se je okrog plamena pojavila ka a. Nedolgo zatem je ka a postala simbol sonca in zaradi tega predmet aš enja. S tem je bila izpolnjena želja Satanovega srca. Bil je proslavljen kot Bog. Njegov prestol je bil ustanovljen. Njegovi sužnji so se mu klanjali. V Pergamu je bil slavljen v obliki žive ka e. Drevo spoznanja dobrega in zla, ki je bilo sedaj simbolizirano v obliki žive ka e, ni zavedlo samo Eve, temve ve ino loveštva.

Toda, na kakšen na in je Pergam postal Satanov prestol, e pa je bil njegov prestol Babilon? Odgovor se ponovno nahaja v zgodovini. Ko je Babilon padel pod Medijce in Perzijce, je duhovnik – kralj Attalus pobegnil iz mesta ter odšel v Pergam skupaj s svojimi duhovniki in verskimi skrivnostmi. Tam je izven rimskega cesarstva povzdignil svoje kraljestvo in napredoval pod oskrbo hudi a.

To je bil zelo kratek povzetek zgodovine babilonske religije in njenega prihoda v Pergam. Mnoga vprašanja so nedvomno ostala neodgovorjena in zagotovo bi se lahko povedalo veliko ve , da bi nas razsvetlilo, ampak to ni namenjeno za pou evanje zgodovine, temve da bi nam bilo v pomo pri prou evanju Besede.

te dežele je odšel v Asirijo. Pozidal je Ninive, Rehobót Ir, Kelah.« Toda prevajalci so zgrešili prevod Asirija in ga prevedli kot samostalnik, v resnici pa je to glagol in v kaldejskem jeziku pomeni »okrepiti«. Zaradi tega je to Nimrod, ki je postal močan (osnoval je svoje kraljestvo, ustanovil svojo prvo svetovno armado, ki jo je krepil s telesnimi vajami in skozi napore lova) in je s svojo močno vojsko odšel naprej do šinárške dežele in pokoril narode in zgradil takšna mesta kot Ninive, ki so bila poimenovana po njem in še celo danes se glavni del ruševin tega mesta imenuje Nimroud!

Glede na to, da smo odkrili, kdo je bil Ninus, je nujno potrebno vedeti, kdo je bil njegov oče. Zgodovinsko gledano je to bil Bel, ustanovitelj Babilona (tukaj bi morali biti pozorni na to, da ga je Bel ustanovil v tem smislu, da je za celotno gibanje, vendar je bil sin Ninus tisti, ki ga je osnoval, in bil njegov prvi kralj itd.). Toda v skladu s Pismom je bil Nimrodov oče Kuš, saj pravi: »Od Kuša se je rodil Nimrod.« Ne samo, da je to resnica, temveč lahko ugotovimo, da je Kuš bil Hamov sin. Torej, v egiptovski kulturi je bil Bel imenovan Hermes, a Hermes pomeni »HAMOV SIN«. Zgodovinsko gledano je bil Hermes velik prerok malikovalstva. Bil je tolmač bogov. Drugo ime, s katerim so ga imenovali, je bil Merkur. (Preberite Apostolska dela 14, 11-12.)

Hyginus govori o tem bogu, ki je bil poznan pod različnimi imeni, kot Bel, Hermes, Merkur itd., sledeče: »Pred mnogimi časi so ljudje živeli pod vladavino Jove (ne rimskega Jove, temveč Jehove Judov, ki datira pred rimsko zgodovino) brez mest in brez zakonov in vsi so govorili en jezik. Toda potem, ko je Merkur (Bel, Kuš) raztolmačil govore ljudi (po tem se razlagalec imenuje hermeneutes), je ista oseba razdelila narode. Tedaj se je začel razdor.« Iz tega vidimo, da je Bel, oziroma Kuš, bil Nimrodov oče in je bil prvotni voditelj, ki je odpeljal ljudi v stran od resne nega Boga in opogumljal ljudi kot »tolmač bogov«, da vzamejo drugo obliko religije. Pozval jih je, da naj nadaljujejo z gradnjo stolpa, ki ga je pravzaprav zgradil njegov sin. Ta spodbuda je prinesla zmedo in razkol med ljudi, tako da je on bil oboje »tolmač in prinašalec zmešnjave«.

Kuš je bil torej oče politeističnega sistema in ko so ljudje oboževali ljudi, je seveda on postal oče bogov. Torej, Kuš se je imenoval Bel. V rimski mitologiji je bil ta Bel imenovan Janus. On je naslikan z dvema obrazoma in je nosil palico, s katero je zmedel in »razpršil« ljudi. Ovid piše, da je Janus o sebi dejal: »Stari so me imenovali Kaos.« Iz tega ugotavljamo, da je svetopisemski Kuš, izvorni upornik proti verovanju v enega Boga, med starodavnimi ljudmi bil imenovan Bel, Belus, Hermes, Janus, itd. Trdil je, da prinaša ljudem razodetja in razlage od bogov. S tem po etjem je povzročil, da je Božji srd razpršil ljudi ter s tem prinesel razdelitev in zmešnjavo.

Torej, iz tega smo videli, od kod je prišel politeizem ali slavljenje ve bogov. Ali ste ugotovili, da smo prav tako našli omenjenega loveka po imenu Kuš, kateremu je bil dan naziv »oče bogov«? Ste opazili tukaj staro temo iz

strani jih je Gracija prejela od Egipta. Torej, glede na to, da so bili duhovniki zadolženi za poučevanje teh znanosti in glede na to, da so te znanosti bile uporabljene kot del religije, že poznamo ključ, kako je babilonska religija dosegla svojo moč v teh dveh deželah. Prav tako je resnično dejstvo, da kadarkoli je nek narod podjarmil drugi narod, je po določenemu času religija poraženca postala religija zmagovalca. Dobro je znano, da so Grki imeli iste znake horoskopa, kot Babilonci in v starodavnih egiptovskih zapisih je odkrito, da so Egipčani dali Grkom svoje znanje o politeizmu. Tako se je skrivnost Babilona širila od naroda do naroda, dokler se ni pojavila v Rimu, Kitajskem, v Indiji in celo v Severni in južni Ameriki, kjer najdemo obliko, ki je ena na istih osnovah.

Starodavna zgodovina se s Svetim Pismom strinja, da ta babilonska religija zagotovo ni bila izvorna religija zgodnjih zemeljskih narodov. Bila je prva, ki je odstopala od izvirne vere, toda ona sama ni bila izvorna. Zgodovinarja, kot sta Wilkinson in Mallett, sta iz starodavnih dokumentov prepričljivo dokazala, da so nekatera ljudstva sveta verovala v ENEGA BOGA, vrhovnega, ve nega, nevidnega Boga, ki je z Besedo svojih ust vse izgovoril v nastanek in da je v Svojem značaju imel ljubezen in bil dober ter pravičen. Vendar, kot ima Satan navado vse, kar je v njegovem dosegu izkriviti, ugotavljamo, da izkrivlja razum in srca ljudi, tako da oni zavrnejo resnico. Kot je vedno poizkušal prejeti slavo, kot da je on bog, a ne služabnik in Božje stvarjenje, je odvrnil človeka od Boga s ciljem, da ga pritegne k sebi in bi postal na tak način in vzvišen. On je zagotovo uresničil svojo željo, da razširi svojo religijo čez ves svet. Bog je dal verodostojnost tega v knjigi Rimljanom: »Eprav so namreč Boga spoznali, ga niso kot Boga slavili ali se mu zahvaljevali, marveč so postali v svojih mislih prazni in nespametno srce jim je otemnelo. Sprejeli so pokvarjeno religijo v tolikšni meri, da so astili stvarjenja a ne Stvarnika.« Spomnite se, Satan je bil Božje stvarjenje (sin zore). Iz tega vidimo, da je bila med ljudmi razširjena resnica in so se vsi držali te ene resnice, pozneje pa je prišel dan, ko se je velika skupina ljudi odvrnila od Boga in po svetu razširila hudičev obliko, ki ni ena. Zgodovina potrjuje, da so tisti iz Semovega rodu, ki so stali na nespremenljivi resnici, bili v močnejši manjšini glede tistih iz Hamove linije, ki so se od resnice obrnili k hudiču in laži. Ni čudno, da bi o tem vstopili v razpravo, ampak je to prikazano zgolj zato, da bi lahko videli, da sta od zgodnjega začetka obstajale dve religiji in samo dve in da se je demonska razprostrla po vsem svetu.

V Babilonu se je monoteizem spremenil v politeizem. V tem mestu so hudiču evo laži in hudiču skrivnosti vstale proti Božji resnici in proti Božji skrivnosti. Satan je v resnici postal bog tega sveta in zahteval človeka od tistih, ki jih je naplahtal in jih zavedel, da verujejo, da je on resničen Gospod.

Politeistična religija sovražnikov je začela s trojično arsko doktrino. To je bilo daleč nazaj v davnih časih, ko se je rodila ideja »enega Boga v treh

osebah«. Kako je nenavadno, da naši teologi niso prenehali s tem, vendar o itno prevarani s Satanove strani, tako kot so bili njihovi predniki, še vedno verjamejo v tri osebe v enem Božanstvu. Naj nam v Pismu pokažejo samo eno mesto, kjer obstaja bilo kakšen izvor za to doktrino. Toda ali ni udno, medtem ko so Hamovi potomci odšli po svoji poti v satansko eš enje, ki je vklju evalo osnovno koncepcijo treh bogov, ni nobene sledi o tem, da bi Semovi potomci verjeli v takšne stvari ali imeli bilo kakšno bogoslužno slavljenje, ki bi vklju evalo vsaj tip tega? Ali ni udno, da so Judje verjeli: »Poslušaj Izrael, Gospod tvoj Bog je edini Bog,« e so obstajale tri osebe v Božanstvu? Abraham, Semov potomec je v 1. Mojzesovi knjigi 18 videl samo enega Boga z dvema angeloma.

Torej, kako je bilo to trojstvo izraženo? Izraženo je bilo z enakostrani nim trikotnikom, kot je to izraženo danes v Rimu. udno, toda Judje niso imeli take koncepcije. Kdo ima torej prav? Ali Judje, ali Babilonci? V Aziji se je ideja o treh bogovih v enem pojavila v liku s tremi glavami na enem telesu. Izražena je bila kot tri inteligence. V Indiji so imeli na srcu, da bi ga izdelali kot enega Boga v treh oblikah. Torej, to je zares prava moderna teologija. Na Japonskem obstaja veliki Buda s tremi glavami, podoben tistemu liku, ki smo ga prej opisali. Toda najbolj zgovoren od vseh oblik je troji arski pojem Boga v troedini obliki: 1. Glava starca, ki simbolizira Boga O eta. 2. Krog, ki je v skrivnostih ozna eval »seme«, kar s svoje strani simbolizira Sina. 3. Krila in rep ptice (goloba). Tu je bila doktrina O eta, Sina in Svetega Duha, tri osebe v Božanstvu, pravo pravcato trojstvo. Isto stvar lahko vidite v Rimu. Torej, dovolite mi, da se še enkrat vprašam, ali ni udno, da so imeli hudi in njegovi astilci, pravzaprav ve razodetja resnice, kot pa o e vere (Abraham) in njegovi potomci? Ali ni udno, da so astilci satana vedeli ve o Bogu, kot pa Božji otroci? Torej, to je tisto, kar nam moderni teologi poskušajo povedati, ko govorijo o trojstvu. Od sedaj naprej si zapomnite samo naslednjo stvar: ti zapisi so dejstva in to je dejstvo – satan je lažnivec in o e laži in kadar koli pride s kakršnokoli svetlobo, je to še vedno laž. On je ubijalec. In njegova doktrina trojstva je uni ila množice in jih bo uni evala tako dolgo, dokler Jezus ne pride.

Glede na zgodovino ni dolgo trajalo, da se ta zasnova O eta, Sina in Svetega Duha spremeni. Satan jih je korak po koraku odvedel od resnice. Razvita ideologija Božanstva je sedaj bila:

1. Ve ni O e
2. Božji Duh utelešen v LOVEŠKI materi
(Ali vas to spodbuja k razmišljanju?)
3. Božanski Sin, plod te utelešenosti (ženino seme)

Toda hudi s tem še ni bil zadovoljen. Še vedno ni dosegel eš enja samega sebe, razen na posreden na in. Zaradi tega je vodil ljudi še dlje od

resnice. Skozi svoje skrivnosti je ljudem odkrival, eš glede na to, da se velikega nevidnega O eta Boga loveške stvari ne ti ejo, temve v zvezi z njimi ostaja nem, je samoumevno, da Ga je mogo e slaviti v tišini. Pravzaprav to pomeni ignorirati ga, kolikor je to le mogo e, e že ne v celoti. Ta doktrina se je prav tako razširila po vsem svetu in dandanes lahko v Indiji vidite, da je templjev, ki so posve eni velikemu stvarniku, nememu Bogu, presenetljivo malo.

Glede na to, da ni bilo nujno potrebno slaviti stvarnika o eta, je bilo samo po sebi umevno, da se je slavljenje preusmerilo k »Materi in Otroku«, kot predmetoma slavljenja. V Egiptu je obstajala ista kombinacija matere in sina, imenovana Isis in Osiris. V Indiji je to bila Isi in Iswara (bodite pozorni na podobnost imen). V Aziji je to bila Cybele in Deoius. V Rimu in Gr iji je to sledilo temu primerno. Prav tako na Kitajskem. Zamislite si presene enje nekaterih rimskokatoliških misijonarjev, ko so prišli na Kitajsko in tam našli Gospo in Otroka z žarki svetlobe, ki so izhajali iz glave otroka. To podobo bi zlahka zamenjali s tisto v Vatikanu, seveda z majhnimi razlikami dolo enih potez obraza.

To nas spodbuja, da bi odkrili izvor matere in otroka. Izvorna boginja – mati Babilona je bila Semiramida, ki je v vzhodnih državah imenovana Rhea. V svojih rokah je držala sina, ki je, eprav dojen ek, bil opisan kot visok, mo an in lep moški, še posebno privla en za ženske. V Ezekielu 8, 14 je imenovan Tamuz. Med klasi nimi pisci je imenovan Bacchus. Babiloncem je bil poznan kot Ninus. Razlog, da je predstavljen kot otro i ek na rokah in vendar opisan kot velik in mo an mož je v tem, da je znan kot »Mož – Sin«. Eden od njegovih nazivov je bil »Mož Matere« in v Indiji, kjer sta ta dva imenovana kot Iswara in Isi, je on (mož) predstavljen kot otrok na prsih svoje lastne žene.

Da sta Ninus in svetopisemski Nimrod isti osebi, lahko trdimo, e primerjamo zgodovinske zapise s poro ilom iz 1. Mojzesove knjige. Pompeius je dejal: »Ninus, kralj Asirije je spremenil starodavni umirjeni na in življenja zaradi želje po osvajanju. ON JE BIL PRVI, KI SE JE VOJSKOVAL PROTI SVOJIM SOSEDOM. Osvojil je vse narode od Asirije do Libije, ker ti ljudje niso poznali več in vojskovanja.« Diodorus govori: »Ninus je bil najstarejši izmed asirskih kraljev, ki so omenjeni v zgodovini. Glede na to, da je bil borbene narave, je v strogosti usposabljal mnoge mlade ljudi v več inah vojskovanja. Podjarmil si je Babilonijo, ko še ni bilo mesta Babilon.« Zaradi tega vidimo, da je ta Ninus za el postajati v Babilonu velik. Zgradil je Babel in zavladal nad Asirijo, tako da je postal njen kralj in zatem je nadaljeval z osvajanjem drugih ogromnih podro ij, kjer so bili ljudje neveš i vojskovanja in so živeli na umirjeni na in, kot je to dejal Pompeius. Torej, v 1. Mojzesovi knjigi 10, 10-11, kjer govori o Nimrodovem kraljestvu, pravi: »Prvenci njegovega kraljestva so bili Babilon, Ereh, Akád in Kalne v šinárski deželi. Iz